

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 195 - 25 Kuruş

6 - Şubat - Çarşamba - 1952

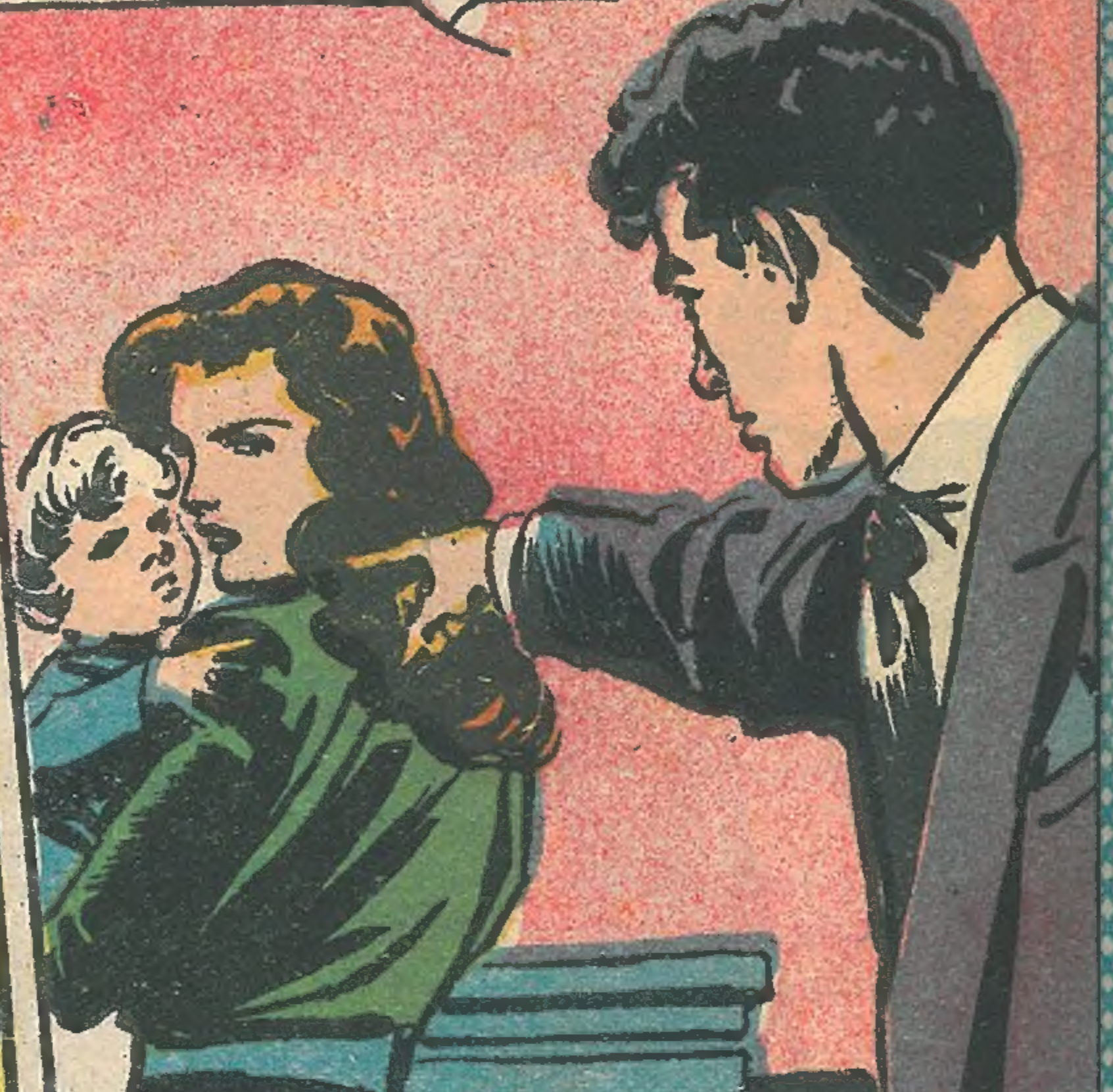
SENİN EVİNDE
KARŞIMA ÇIKTIĞI
ZAMAN SEN İZAH
ETTİN Mİ BANA?

ÖYLE AMA BÖYLE
BİR HADİSENİN
TEKERRÜRÜNE
İMKÂN YOK. BU
ÇOCUK BURADA HER
HALDE BİRİNİN AR.
ZUSUYLA BULUNUYOR.

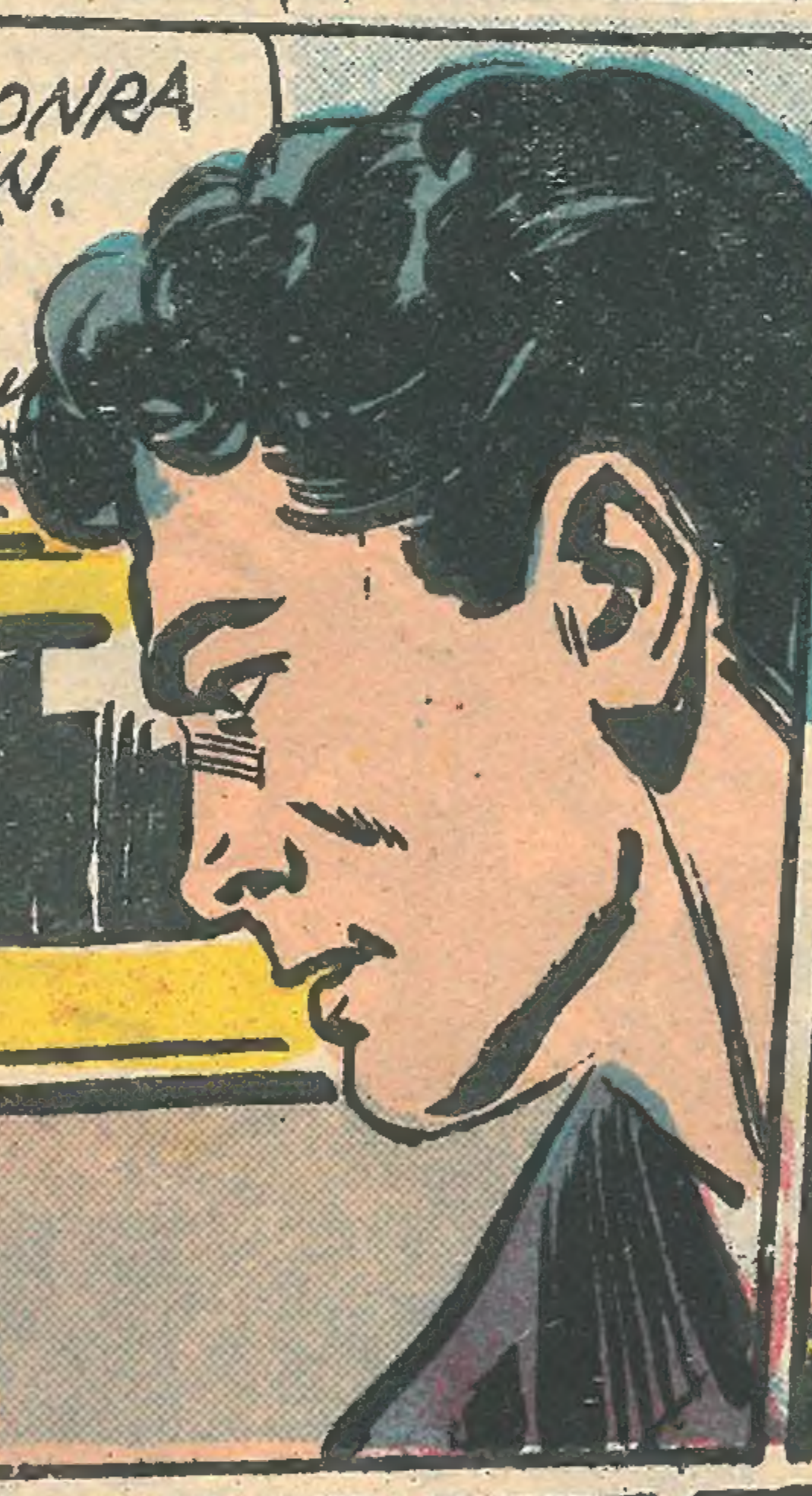
LEON.. AÇIK KONUŞ.
BAKLAYI AĞZINDAN
ÇIKAR. ANNECİM..
CİCİ..

İŞİTTİN Mİ? ANNE DİYOR..
PİPİ SENİN ÇOCUĞUN.. ARTIK
MESELE ANLAŞILDI. ONA ACI.
DİĞİNİ VE YETİMİLER EVİNDEN
ALDIĞINI SÖYLİYECEKTİN.. BİR
OLUP BİTTİ KARŞISINDA BİRA.
KACAĞIN BENİ..

**ESRARIN
ÇOCUĞU**

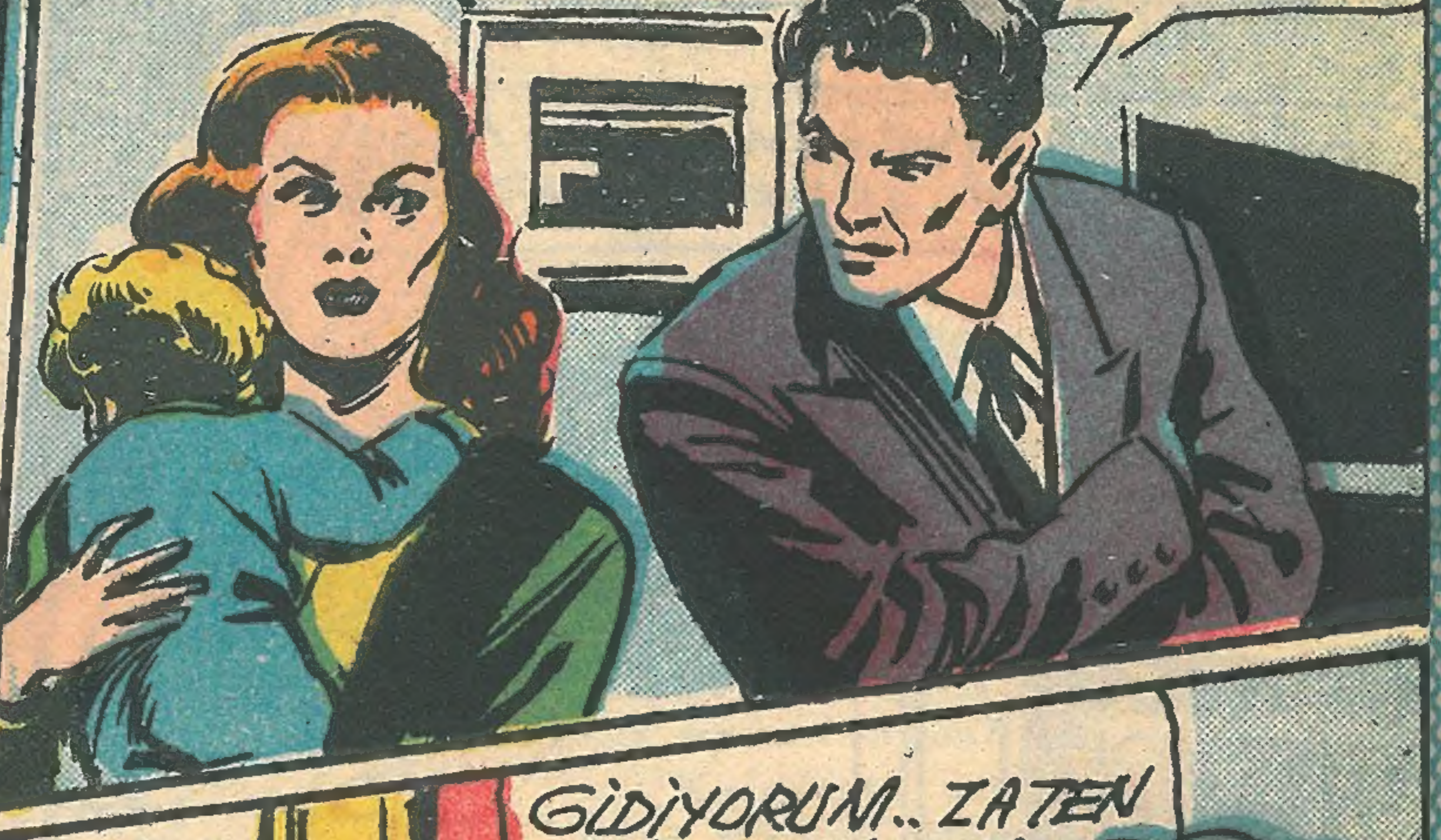

ÖNCE TESİRİNİ ANLAMAK
İÇİN BENİM EVİME GETİRDİN. SONRA
BURADA KARŞIMA ÇIKARIYORSUN.
BİRKAÇ SENE SONRA HERŞEYİ
SÖYLİYECEKTİN.. ÇOCUĞU YUT-
TURMAK İÇİN NEFİS BİR TUZAK

SUZAN TAHAMMÜL EDEMEDİ.
DEFOL!

İTİRAF ET.. BENİ SİNİRLİT-
DİREN DE BU SÜKUTUN
YA.. AÇIK KONUŞ..

DERHAL EVİMDEN
ÇIK GİT

SUÇSUZSAN NEYE
KENDİNİ MÜDA-
FAA ETMİYOR.
SUN?

DEFOL GİT
YOK 4 İM-
DAT DİYE
BAĞIRA
ÇAĞM

GİDİYORUM.. ZATEN
GİDİYORUM. ALLA.
HA İSMARLADIK

LEON KAPININ EŞİĞİNDE PİŞMAN OLMUŞ
GİBİ DURAKLADI.

SUZİ.. EĞER BANA
YEMİN EDERSEN....

DEFOL!

LEON BAŞINI ÖNÜNE EĞDİ ÇIKTI.
SUZAN ARKASINDAN KAPİYİ HIZLA
KAPATTI.

BÖYLE BİRŞEYİ AKLINA GETİR
MEK.. NE BAYAĞILIK.. BİR DAHA
GÖZÜM GÖRMESİN..

KENDİNİ BİR KOLTUĞA
DAR ATTİ.. HIRSINDAN
AĞLAMAĞA BAŞLADI.

BİR DAHA AYAKLARIMA KA-
PANSA ONU AFFETMİYECEĞİM.

SUZANIN AĞLADIGINI GÖREN ÇOCUK TA AĞLAMA-
ĞA BAŞLADI. SUZAN ÇOCUĞU KUCAĞINA ALDI.

PİPİ BUNLAR AEP SE-
NİN YÜZÜNDEN BAŞI-
MA GELDİ. SÖYLE
NEREDEN GEL-
DİN? NEDEN
BİZİM PEŞİ-
MİZDESİN

ANNECİ..

ANNECİ... CİCİ
OOH...

SEN NE
OLSA BİR
MİNİK YAV-
RUCAKSIN
SENİN BUN
DA NE SU-
ÇUN OLABI-
LIR?

ARTIK BENDE
SENİN ANNEN
OLURUM. İKİ
BEDBAHT BİR
ARADA YAŞARIZ.

OLU...
ANNECİ

ARKASI
VAR

New York'un en büyük kuyumcu dükkânlarından birinde gözde bir tezgâhtar olmak Harlen Jones için kâfi değildi. Zira genç adam, çok meraklı olduğu polis filmleri ve zabıta romanlarıyla beslenmiş olan muhayyalesinde kendini reki ve hünerli bir hafiye olarak görürdü.

Ama o gün, nihayet, en nihayet, Harlen Jones senelerden beri hasretini çektiği insanla karşılaştı: Bir mücevher hırsız! Kendi tezgâhına doğru gelen bu şık ve kıranta zatın mücevher hırsızlığı olduğu alnında yazılmıyordu, tabii. Ama hafiyelerin insanları ayırt eden bir altıncı his vardır. İşte bu altıncı his Harlen'e karşısındaki adamın gayet usta bir mücevher hırsızlığı olduğunu söylemişti.

Kıranta zat yontulmamış elmasların durduğu tepsiyi istedi. Tepsidekileri gözden geçirdikten sonra:

— "Bunların içinde hoş bir şey yok. Daha başkalarını görebilir miyim?" diye sordu.

Harlen bir an için arkasını döndü ve ikinci bir tepsi çıkardı. Müşteri bundaki elmasları da beğenmiyerek gitmeğe hazırlandı. Harlen birinci tepsidekileri çarçabuk sayarak gözden geçirdi. En büyük taşlardan biri eksikti!

Hemen kapıda duran sivil hafiye işaret etti ve kıranta zat kapıda alakandı. Hafiyenin üstünü aramaına hiç sesini çıkarmadı.

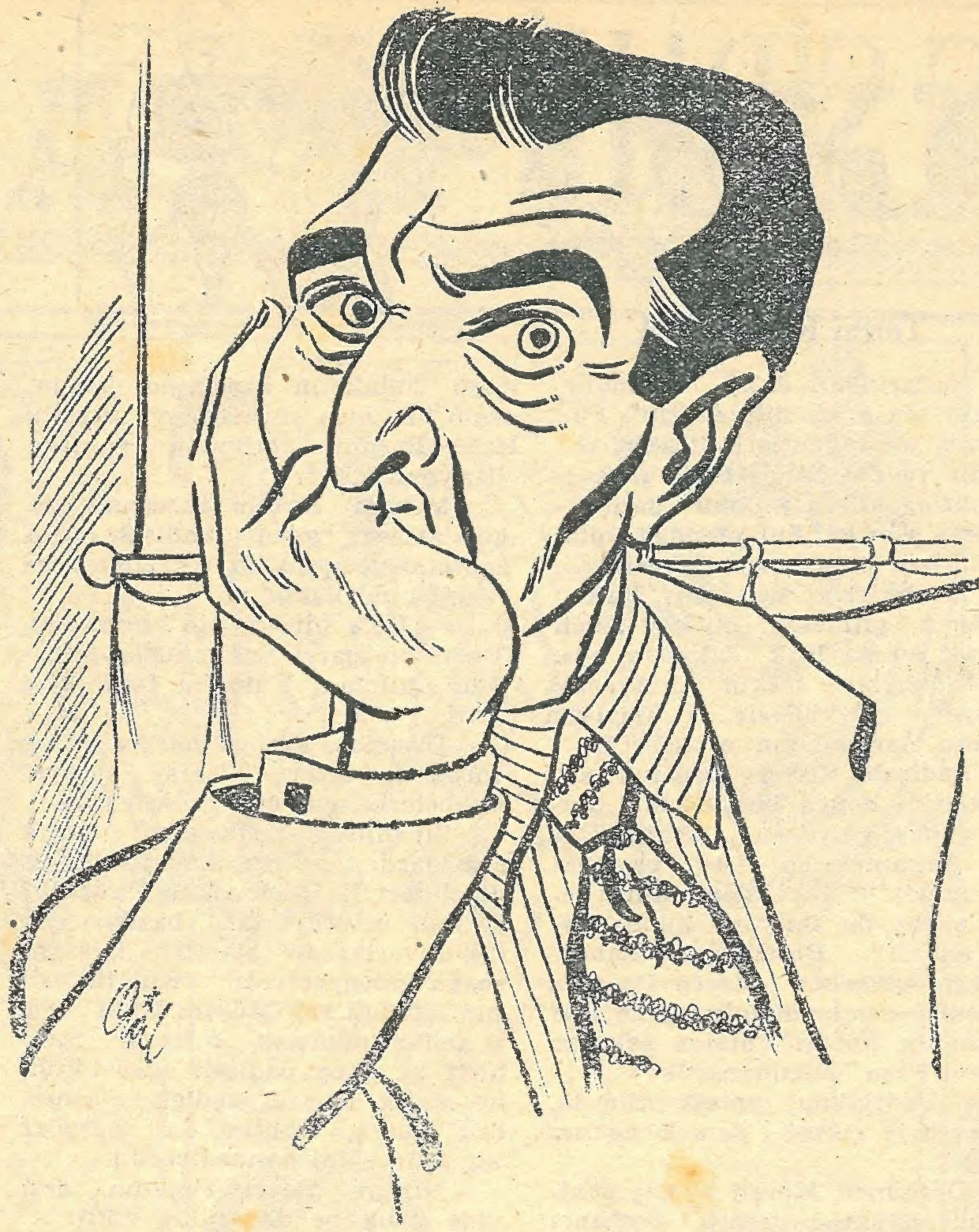
— "Kendimden eminim, istediğiniz kadar arıyabilirsiniz," diyordu. Sahiden de taş adamın üzerinden çıkmadı.

Harlen Jones son derece aptal mevkisine düşmüş bulunuyordu. Patronu:

— "Bir daha böyle düşüncesizlik edersen senin için fena olur, Jones," dedi.

Ama Jones elması o adamın çaldığından emindi.

Bir hafta sonra içeriye şık ve za-

Bir Hafiye Doğuyor

Nakleden: Nihal Yeğinobalı

rif bir kadın girdiği zaman hafiye Jones'in beynindeki alarım zili tekrar çaldı. Genç adamın kalbi heyecanla çarpıyordu. Bu kadının da bir

hırsız, hem de geçen seferki hırsızın arkadaşı olduğundan o kadar emindi ki! "Artık bu sefer bir hatâ yapma bari, Sherlock Jones!" diye

düşündü ve kadını inceden inceye süzdü.

Kadın da kesilmemiş elmaslar görmek istiyordu. Birinci tepsidekileri beğenmiyerek daha başka taşlar görmek istedi. İkinci tepsiyi çıkaran Harlen birincidekileri dikkatle saydı, fakat hiçbir eksik yoktu.

Biçare Harlen büyük bir sukutu hayale uğramıştı.

— "Galiba benim hafiyeliğe hiç istidadım yok," diye düşünüyordu ki gözleri ansızın kadının beyaz kumaş eldivenlerine takıldı: Demin kar gibi beyaz olan eldivenlerin sağ tekinin baş parmağı ile işaret parmağının tepesinde kir yerleri belirmişti.

Harlen Jones nefesinin kesildiğini hissetti. Bu sefer de yanılmışa işinden olacağını biliyordu. Ama yanılmadığından emindi. Elini kaldırdı ve kapıdaki hafiye işaret verdi.

Bir hafta evvelki adamın aksine kadın kapıda durdurulunca müthiş sinirlendi ve çantasını aratmak istemedi. Fakat bütün ısrarları beyhudeydi. Çantayı açtılar ve bir hafta evvel çalınan elması içinde buldular!

Harlen Jones artık mağazasının kahramanı olmuştu. Bu sayıyı hayret hafiyeliği nasıl yaptığını arkadaşlarına şöyle anlatıyordu:

— "Adamın çaldığı elması dükkânda bir yere sakladığından ve bir arkadaşının elması almağa geleceğinden emindim. Kadının eldiven parmaklarının kirlendiğini görünce derhal şüphelendim. Bu kire ancak elması saklandığı yerden çıkarması sebep olabilirdi."

— "Peki, adam nereye saklamış elması?"

— "Çiğnenmiş bir jilet parçasının içine gömmüş ve jiletin de tezgâhın yan tarafında, derin bir yarığın içine yapıştırmıştı!"

Harlen Jones mağazanın verdiği mükâfatla maaş zammını minnetle kabul etti.

Tren yolculuğu esnasında sabırsızlığımı zor zaptettim ve Voza'ya varır varmaz son süratle hazırlıklarımı ikmâl ederek, ne zamandır gözümde tutmekte olan tırmanışa başladım.

Yiyeceklerim, örtüler ve yedek ayakkabı sırtımdaki dağcı çantasının içindeydi; kangal kangal ipler belimden sallanıyor ve yürüdükçe baldırlarımı dövüyordu. Çok neşeliydim ve bir an evvel Mont Blanc'in eteklerine vasil olup, kayadan kayaya tutunarak zirveye doğru yükselmek arzusundaydım.

Çok dik bir yokuş halinde bulutlara doğru çıkan dağa tırmanmağa başladıktan iki saat kadar sonra göyle bir durdum ve aşağılara baktım. Daha şimdiden havalinin büyük bir kısmı ayaklarımın altına serilmiş bulunuyordu. Taze dağ havasından derin bir nefes çektikten sonra başımı yukarı çevirdim ve yedi - sekiz yüz metre kadar yüksekte, kara bir nokta halinde gözükken bir başka dağcının tırmanmakta olduğunu gördüm.

Aramızdaki mesafe epeyce idi; ama biraz süratli hareket ederek ona yetişmenin imkân dahilinde olup olmadığını anıyabiliyordum. Daha çevik ve çabuk hareketlerle yol almağa başladım. Yarım saat sonra aramızdaki mesafede gözle görülür bir eksilme olmuştu. Bir zaman daha geçtikten sonra da onun bir kadın olduğunu anıyabildim.

Yanına vardığım zaman dağcı banım:

— Welcome Sir! diyerek beni karşıladı.

Demek ki bir İngilizdi... Kısa

Miss Victoria Tilbury

Nakleden: M. Rona

süren sükûtumdan sonra kendimi takdim etmek istedim. Fakat o benden evvel davranarak:

— Adım Victoria Tilbury'dir, dedi.

Ben de kendimi tanıttım; ondan sonra beraberce tırmanmağa başladık... Kalın dağ elbiselerinin ve dummanlı camdan gözlüklerin ardın-

dan pek bir şey belli olmuyordu. Acaba Miss Victoria Tilbury (Miss olduğunu lâf arasında anlamıştım) ne güzellikte bir kadındı? Dağcılığın zevkine zevk katacak gibi bir dilber mi; yoksa?!

Hava kararmak üzereyken birdüzlük bularak mola verdik. Düzlüğün yarla birleştiği köşede dağ-

cılar için hazırlanmış bir kulübe vardı. Kulübedeki odunlardan bir ateş yakmak için içeri girdim. Tekrar dışarı çıktığım zaman Miss Victoria gözlüğünü ve kat katlarından bir kısmını çıkarmış bulunuyordu. Ama ne Miss Victoria'ydı o! Fırça gibi kaşlar, sütlaç gibi bir surat, değme erkekleri imrendirecek bıyıklar, kazma dişler, vs.. vs... Hemen çantamı aldım ve yemeği hazırlamak üzere gerisin geriye içeri döndüm. Miss Tilbury dışarıda, batan güneşi tek başına seyretti.

Yemekten sonra uyuma zamanı gelince yol arkadaşım:

— Battaniyemi sizinkinin yanına serebilir miyim? diye sordu.

Kadınların arzularını reddetmek tabiatım iktizasından değildir. Onun için Miss'e müsbet cevap verdim; fakat ona sırtımı dönerek yatmayı ihmal etmedim.

Miss Victoria Tilbury derin derin içini çektiği zaman fosforlu aparatım ikiye gösteriyordu. Muntazaman, saat birde ve ikide aynı şeyi tekrar etti. Sonrasını bilmiyorum, çünkü derin bir uykuya dalmış bulunuyordum.

Sabahleyin gözümü açtığım zaman yol arkadaşımı giyinmiş buldum. Hayretle sordum:

— Nasıl; hemen gidiyor musunuz?

Nazarları beni âdeta mitralyöz kurşunu gibi tarıyordu.

— Sir, dedi, dünyanın en terbiyesiz adamlarından biriymişsiniz!

Sonra sırtını dönerek kulübeden çıkıp gitti.

ATES SİPAHİ

Yazar: Rebia Şakir

Tarihî Roman: 19

Ah, yalan!... İftira ediyor-sun...

— Ben her şeyi bilirim sul-tanım... Var git, ipek örtüyü, tüy yastıklarının içine gömülü ve öm-rünün sonunu bekle.

— Süleyman!... Gitme Süley-man... Sana kul köle olurum... Canım Süleyman!... Levend Sü-leyman!...

Genç Süleyman, sarı saçlı ba-sı üstüne, sivri külâhını geçirerek Valde Sultanın yüzüne baktı ve tekrar:

— Allaha ısmarladık! dedi.

Sarayın ve Osmanlı saltanatı-nın bu haşmetli, bu azametli kadı-nı birden bire diz gökmüş, genç sipahinin ayaklarına sarılarak yalvarmağa başlamıştı...

— Gitme!... Bana acı!... Ben sensiz olamam... Gidiyor musun Dağlar delisi Süleyman, ayaklarını hızla çekerek döndü, kapıya doğ-ru yürüdü ve dönerek mırıldandı

— Allaha ısmarladık!...

Mahî Peyker Kösem Sultan ipek halılar üstünde sarsıla, sar-sıla hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu...

Ve genç Sipahinin ayak sesleri kordior taşları üstünde gittikçe yavaşladı.

— 16 —

Zalim rüyalar

Huzurda büyük bir korku, şiddetli bir asabiyet vardı...

Muradı Rabi, odada hiddetle geziniyor, dışarıdan akseden müt-hiş sipahi nâraları, gürültü ve bağırışmalar genç padişahı çılgına döndürüyordu...

Genç hükûkârın hiddetle gitti-gini gören zorbalar, kudurmuş bir su yığını halinde Babüssaadeden içeri girmek istemişler, fakat ha-rem hassa oğlanları, büyük kapı kanatlarını şiddetle yüzlerine ka-pamışlardı...

Bu son engel karşısında zor-balar büsbütün köpürmüşler, ba-ğırıp çağırmağa, tepinmeğe baş-lamışlardı...

Muradı Rabi, bu gürültülerin arkası gelmeyeceğini biliyordu... Fakat ne yapmalıydı?... Bütün bu kudurmuş ve hayvan gibi suursuz sürüyü nasıl teskin etmeliydi?

Saray bahçelerinde, ayuka çıkan gürültüler arasında birden tehditler ve nâralar da savrulma-ğa başlanmıştı...

Bir ses, kalın ve çatlak bir ses yirtıncasına bağırıyordu.

Padişahım, bu en yedi kişiyi bize vermezsen biz isimizi biliriz!

Odada derhal soğuk ürperti ci bir hava esmişti. Kubbe vezirlerin-den birkaçı, Enderun ağaları hay-retle korkuyla birbirlerinin yüzü-ne bakıyordu.

Bu zorbalar ne demek isti-yorlardı? Padişahı hal' edecekle-rini, saltanattan atabileceklerini mi kastediyorlardı?

Muradı Rabi, karşı kögede el pençe divan duran, korkuyla, he-yecanla, iblislikle bekleyen Recep Paşaya döndü:

— Ne yapalım söyle?... Bu zalim zorbalara ne yapalım?...

Recep Paşa birdenbire koşa-rak genç padişahın ayaklarına kapandı... Ağlar gibi bir sesle:

— Şevketlü hükûkârım, dedi... Elbette ki tedbiri hümayununuz,

biz kullarımdan daha üstündür velâkin söz artık dile düştü... Pa-dişahım, bu müfsitleri teskin lâ-zımdır ve illâ başka türlü ikna o-lunmazlar... Ben kulunu dahi is-terlerse ver ki, kul efendisi yolu-na kurban olagelmistir, desinler... Kul istediklerini hep alır. Birkaç bendeniz gitmekle bir şey lâzım gelmez amma Hak saklasın, eğer bu bedhoylar teskin olunmazsa vaziyet müşkülleşir... Devletin nizamı darmadağın olur... [*]

Padişah, Recep Paşanın söy-lediklerini doğru buluyordu... Fa-kat şüphe ediyordu... Acaba Re-cep Paşanın bu işte parmağı var mıydı?... Sipahileri tahrik e-den acaba bu ihtiyar kubbe ve-ziri mi idi?... Biraz evvel, Babüs-saadeye çıkarken Recep Paşanın söylediği cümlelerin mânası ne idi? Padişahın kulağı dibine sokulan Recep Paşa, mırıldanarak:

— Padişahım, aptest alın da, dışarı öyle çıkın! demek ne de-mekti?...

Dördüncü Murad birkaç sani-ye düşündükten sonra, bostancı başıya döndü:

Muradı Rabi, karşı kögede el pençe divan duran Recep Paşaya: «Ne yapalım bu zorbalara?» diye sordu.

— Cafer ağa, var git Hafız Paşayı yolundan çevir... Tez bu-raya gelsin!...

— Ferman sultanım...

Orta kapı önünde atından ye-re yuvarlanan Hafız Paşa içeri hastalar odasına alındıktan sonra üstünü, başını düzeltmiş, huzura çıkmıştı... Bu serseri sipahi güru-hunun yaptıklarını ağlaya ağlaya anlatmıştı.

Muradı Rabi mühürü alırken ona kısaca:

— Yürü, var git! diyerek kaç-masını söylemişti...

Şimdi bostancı başı, Hafız Paşayı kurtuluş yolundan döndü-rüp, ölüm cehennemine getirmeğe gitmişti...

Hafız Paşa Yalı köşkünden tebdili kıyafetle bir balıkçı kayı-ğına binmiş, Kızkulesi önlerinden Üsküdar'a geçmek üzereydi... Bos-tancı başı Cafer ağa kuvvetli kol-lu birkaç kürekçinin çektiği san-dalla ihtiyar sadrazama yetmiş;

— Sizi padişah istiyor! diye-rek sadrazam Hafız Paşayı san-dalına almış, yarım saat sonra saraya getirmişti.

İhtiyar vezirin beti benzi at-

mıştı. Felâketin başlangıcı içinde asabî bir hava yaratıyor ve zavallı Hafız Paşanın korkudan ayakları titriyordu...

Muradı Rabiin huzuruna çı-kar çıkmaz, genç Padişah zorla zaptetmeğe çalıştığı ağlaması a-rasında mırıldandı:

— Hele bir kul ile konuşalım. Belki bir çarei hal buluruz lala... Sen sıkılma... Yüreğini ferah tut! dedi.

Dışarıda, sarhoş nâraları, ve zorba feryatları, koca sarayın kubbelerini çin çin çınlatıyordu.

Sipahiler artık gemi aza-ya almışlardı... Ellerindeki tüfek dipçikleriyle Babüssaadeyi gümbür gümbür öttürüyorlar, bazıları da, taş duvarlardan damlara tırman-mağa çalışıyorlardı. «Kul taifesi» nin istediği şey Muradı Rabi içi-n o kadar imkânsız, o kadar müt-hişti ki, genç padişah eğer bütün bu zorba askerin dediğini yap-a-cak olursa, tahtını da beraber kaybedeceğini zannediyordu...

Nihayet Recep Paşanın sesi yine kısık br öksürükle çıktı:

— Hünkârım... Kerem et... Bu

emin olmuşlardı...

Muradı Rabi, tıkanık sesini yükseltmek için bir iki öksürdü:

— Kullarım, dedi, Huzuru hü-mayunumdasınız... Siz ki nice sar-hadlerde vurmuş, nice ka-lelerde fethetmiş bahadırlarınız... Bunca yıl devletimin ekmeğini yediniz... Şan ve şerefini kâfir il-lerinde yükselttiniz... Cenabı Hak-kın ismi sizin bazunuz, sizin kılı-cınız, sizin müslüman yüreğinizle put perestiler! titretti. Siz ki akıllı nim kullarım... Padişahınıza âsi kâmil serden geçtilersiniz... Be-iseniz söyleyin... Yok değilseniz...

Bahçeyi dolduran kıyafetsiz, sivri külâhlı, koca kavuklu zorba-lar arasından tiz bir ses yükseldi:

— Padişahım, nasihatte deva bulunmaz... Sadede gel...

Dördüncü Murad kinle diğ-lerini sıkıyordu... Kalabalık ara-sından birkaç ses geriye dönerek bağırdı:

— Sus ol be!.. Hünkâr elbette doğru söyler...

Dördüncü Murad devam etti:

— Serhad boylarında Osmanlı devletinin şanını ve namusunu kurtararak siz, kahrman sipahi ve yenici kullarım, şaki olur mu? Buna ihtimal verir misiniz... Böyle düşünenin din ve şariat na-mına başını kesmek gerektir...

Birkaç ses hiddetle bağırdı:

— Hâşâ, biz şaki değiliz... Biz devletin ve sizin dostunuz olma-yanların başını isteriz... Biz şaki değiliz...

Dördüncü Murad devam etti:

— Öyle ise aklınızın yoliyle söyleyin bakayım... Bu hareketler, Padişahın işine karışıklığınız, dinî devletin ve hilâfetin namını lekelemeniz doğru mudur?...

Bu ağır itham, derhal bir bom-ba tesiri yapmıştı... Kocamış çı-narlar altında, karışık bir külâh ve sarık yığını olan zorbalar, hid-detle bağırdılar:

— Doğrudur... Biz padişahı-mızdan hak istiyoruz... Vermez-sen gayri olur... Senden ümidimizi keser, başka kimselerde ararız...

Dördüncü Murad, yakut ve zümrütlerle süslü tahtın koltuk-larını hiddetle yumrukluyor, şaş-kın, perişan ve gazapla etrafa göz gezdiriyordu...

Nihayet boğuk bir sesle, ka-labalığın ön tarafındakilere ba-ğırdı:

— İçinizden iki çorbacı, iki de sipahi gelsin... dedi.

Birkaç itişme ve kakışmadan sonra dört iri adam, korkarak Padişahın yanına geldiler ve diz kırıp el pençe divan durdular.

Muradı Rabi, Hafız Paşanın feda olacağını, bu zorba sipahile-re kurban gideceğini anlamıştı... Fakat hâlâ ümidi vardı...

Hâlâ bu azgın serserileri kandıracağını zannediyordu. Genç Padişah karşısına dizilen çorba-cılarla sipahilere nasihat etmeğe başlamıştı. Devletin bu en müş-kül zamanında İran hudutları kı-zılbaş hücumları ile perişan olur-ken, bu sadık ve vefakâr kulların bu hareketi hiç doğru sayılmazdı... Padişahlar, vazifelerini bîrilerdi... Devlete düşman olanlar onların gözünden kaçmaz, derhal cezala-rını verirdi... Bu çirkin hareket-ler, kendisine doğrudan doğruya bir hakaret olduğunu, Hazreti Peygamberin vekiline karşı bu bir cinayet ve hürmetkârsızlıktan başka bir şey olmadığını söyledi...

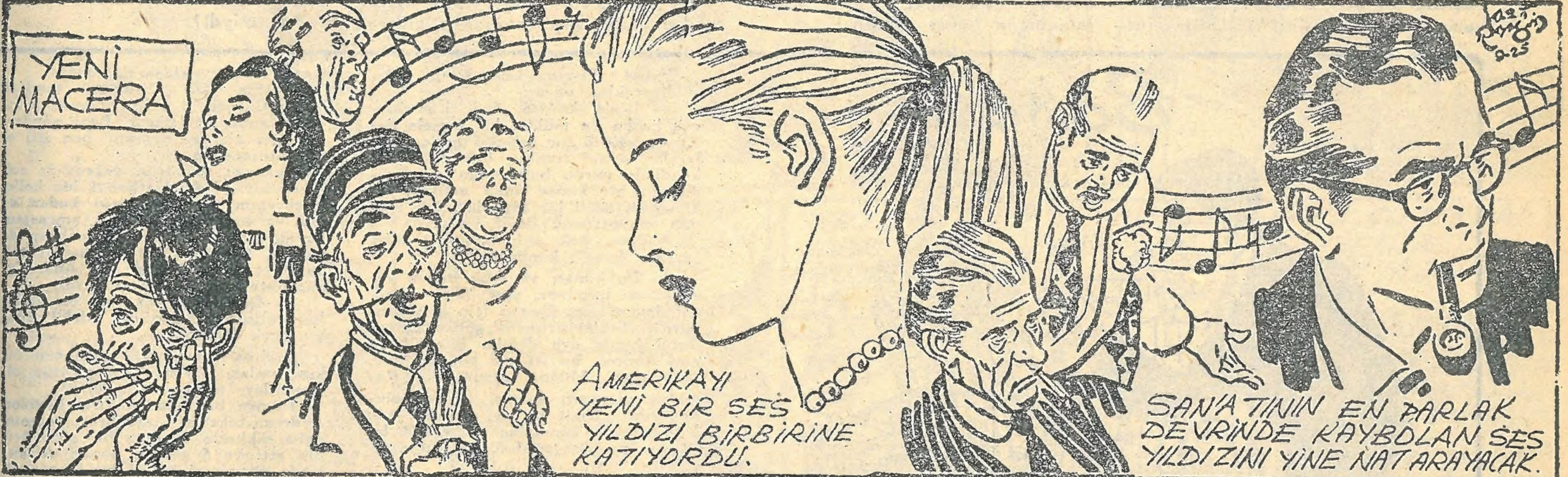
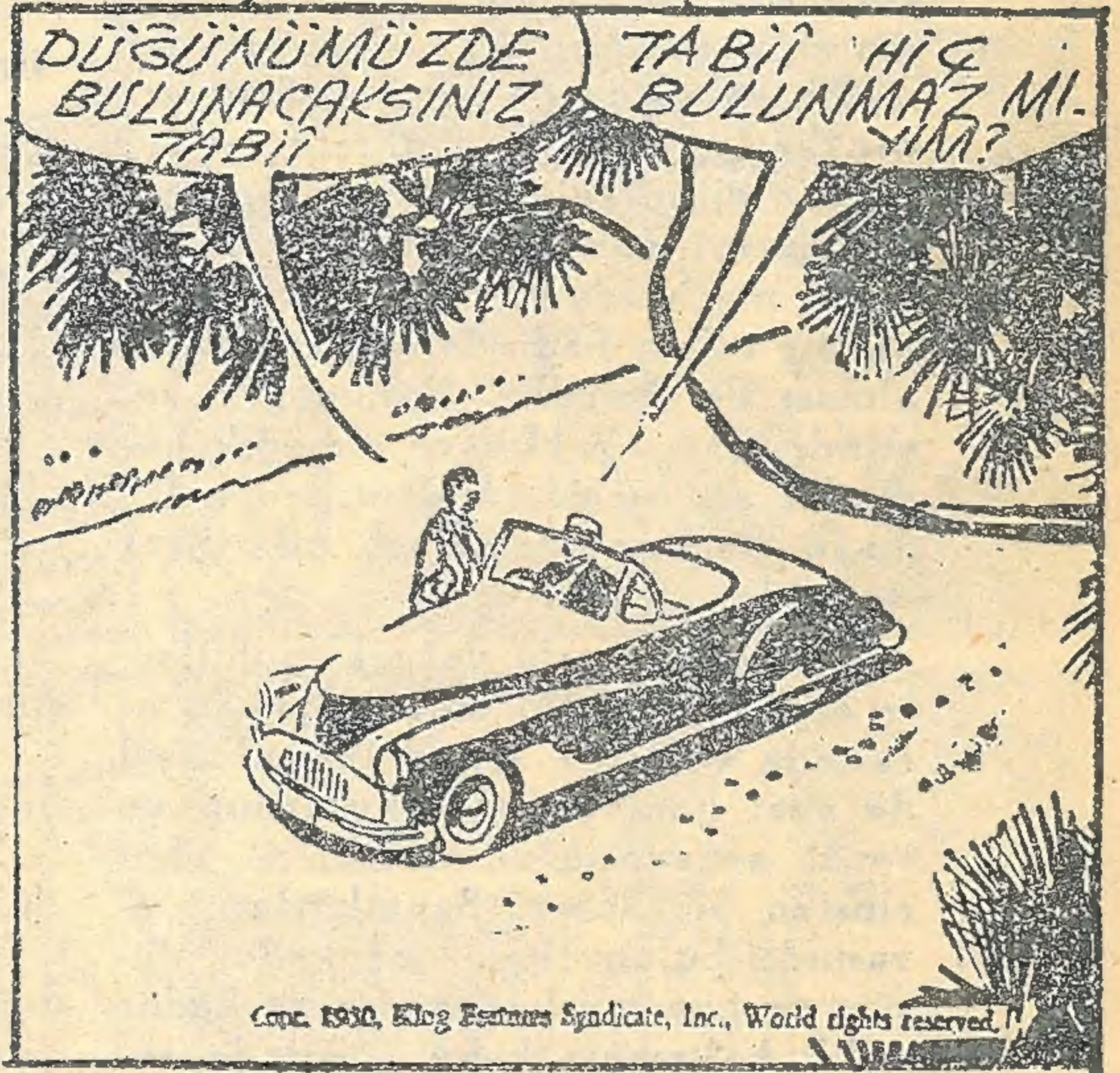
Dördüncü Murad sözünü biti-rince, ihtiyar bir çorbacı söz aldı:

— Padişahım, dedi. Devletini ze fenalık yapmak isteyenleri el-bette vermelisiniz ki, intikamımız-la yüreğimiz serinlesin... Bu su-retle bu «Deryayı bîpayan» huzuru hümayununuzda diz kırıp çekile-cektir.

[*] Nalma, cild 3, sahife 1

(Arkası var

NAT PINKERTON

Kadınları Memnun Etmek Mümkün Değildir

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

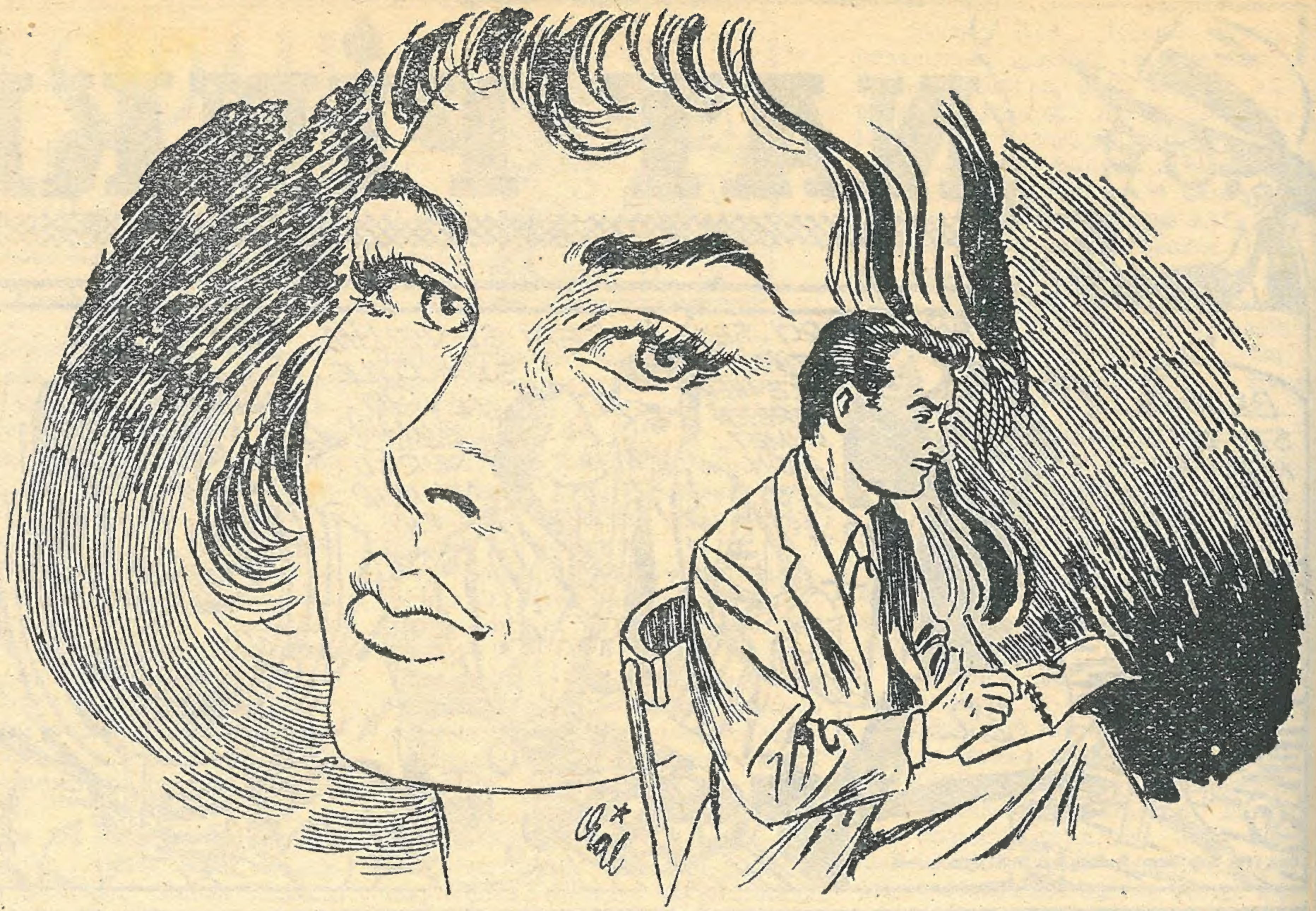
Dünyada iki çeşit erkek bulunduğ, inkâr edilemez hakikatlerden biridir. Değil mi ya; bir erkek ya bekâr olur, ya evli. Bekârlar büyük bir hararetle evlilik hayatının hasretini çekerler; ötekiler ise, kendilerini nikâh memurunun karşısına çıkaran tesadüflere okumadık lânet bırakmazlar.

"Nasıl oluyor da evlilik hayatı hakkında bu kadar kötümser fikirlere sahip olabiliyorsunuz?" diye düşünebilirsiniz.

Olurum tabii; çünkü evliyim.

Hem de evli olmakla kalmadım; kocalık mesleğinden sonra dünyanın en zor işlerinden biri olan gazetecilik sahasına da girdim. Senelerden beri gazetemim muhtelif servislerinde bilfiil çalışıyorum... Gazeteci aktüaliteyi çok yakından takip etmeğe mecburdur; okadar yakından ki, bir takım hâdiselere bizzat şahit olması da lâzımdır. Günün her saatinde alesta bekler ve olmadık hâdiseler sizi sıcak yatağınızdan kalkmağa mecbur ederse gık bile diyemezsiniz.

Mesleğim icabı değişik muhitlerle alâkadırım. Eh tabii bunların arasında sanat ve sanatkâr muhitleri de var; hani şu bale kızlarının ve revü artistlerinin meşgalesi olan cinsten bir sanat. Sanatkârların arasında bulunurken ne kadar dürüst ve hayat arkadaşınıza ne kadar sadık kalırsanız kalın, eninde sonunda bir yerde falso verirsiniz ve aziz eğiniz bunu fitil fitil burnunuz-

Kadın sanatkârlar arasında nekadardır olmağa çalışırsanız çalışın sonunda muhakkak falso verirsiniz

dan getirmesini bilir.

Meselâ geçen akşam eve çok geç dönmem icap etmişti. Sureti mahsusada avdetimi beklemiş olan karım, daha kapıdan iyice girmeden tepeme çullandı:

— Sefil mahlûk! bu saatte nereden geliyorsun? Muhakkak yine bir iş için filânca yere gittiğinden ve Mister bilmem kimin basın toplantısında geciktiğinden bahsedecek sindir.

— Ama sevgilim... diyecek oldum.

— Aması filân yok, dedi, haydi söyle bakalım neredeydin?

O zaman, hakikatte nerede olduğumu öğrenmesinin hiç hoşuna gitmiyeceğini bildiğim halde, dosdoğru konuşmağa, hiçbir şey saklamamağa karar verdim.

— Folies Bergere revüsünün programını seyrettim, diye başladım, zira kulislere dair yapacağım röportaja mâna verebilmek için temsili görmem şarttı.

— Ne mânasız röportaj mevzuu diyerek sözümü kesti.

— Onu herhalde biz daha iyi takdir ederiz.

— Neyse, devam et!

— Sonra kulislere geçip sırayla perdecilere, makinistlere, bale kızlarına sualler sordum. Nihayet revünün yıldızı Sonia Tourova'nın makyaj odasına geçtim ve kendisinden "Heykel vücutlu kadın" adıyla bahsedilen bu artistle konuştum.

— Sonra?

— Sonra ondan hemen ayrıldım. Bir gece kulübüne giderek

bir - iki kokteyl içtik. Folies Bergere'nin perde arkası hakkında bana bir sürü şey anlattı ve bir ara apartmanından da bahsetti. Bütün ısrarlarına rağmen kabul etmedim ve müsaade isteyip ayrılarak doğruca buraya geldim.

Karım bir müddet tuhaf tuhaf yüzüme baktıktan sonra:

— Pis yalancı, dedi, ayak üzeri bin türlü şey uydurdun. Aslında geceyi, arkadaşlarınla kâğıt oynuyarak pis bir kahve köşesinde geçirmişindir.

Kötümser olmakta haksız mı imişim? Kadınları memnun etmek kabil mi?.. Ona, arkadaşlarla kâğıt oynadığımı söylemiş olsaydım, bana ihanetlerden, gece kulüplerinden ve bar kadınlarından bahsetmiyecek miydi?

Başarı

Nakleden: Vahit Orgun

Mario Checchi, kapıyı açarak salonda çalışan memurları şöyle bir gözden geçirdikten sonra, Andrea'yı çağırdı:

— Andrea, bir dakika gelir misiniz!

Acaba ne olmuştu da müdür kendisini çağırtmıştı. Andrea, müdürün odasına girip kapıyı kapattıktan sonra masasına yaklaştı ve heyecan içinde beklemeğe başladı.

Andrea'yı çağırdıktan sonra gelip koltuğuna kurulmuş olan Mario Checchi, memurunu şöyle bir daha süzdükten sonra masanın yanındaki iskemleyi göstererek:

— Oturunuz! dedi. Sonra hafifçe tebessüm ederek söze başladı. Memurlarının içinde zekânızla, becerikliliğinizle ve kabiliyetli olunuzla temayüz etmiş bulunuyorsu-

nuz. Uzun zamandan beri maaşına zammı yapılmamış, bekleyen Andrea, bu sözleri duyunca ferahladı.

— Müşkül bir durumdayım, diye müdür sözüne devam ediyordu. Dün akşam gelmesi icabeden yeğenim Milâno treninin rötarlı oluşu yüzünden ancak bu akşam saat 20 de Roma'ya varacak. Koleji bu sene bitirdi ve ilk defa olarak yalnız başına seyahat ediyor. Onun için kendisini mutlaka garda karşılayıp eve götürmem lâzım. Halbuki bu akşam şirketin idare meclisi toplantısında bulunmak zorundayım. Eşim ise biraz rahatsızdır...

Andrea, hemen, müdürün sözünü keserek:

— Üzüntünüz bu işe hiç merak etmeyiniz, efendim; dedi.

Fakat Mario Checchi'nin daha söyleyecekleri vardı:

— Dinle Andrea, dedi, halledilecek başka ve mühim bir mesele daha var. Kötü bir tesadüf neticesi olarak, aynı trenle, beklediğim ve kendisiyle garda buluşmağa söz verdiğim bir kimse daha geliyor. Bu kimsenin nasıl bir şey olacağını tahmin ediyorsunuz değil mi?..

Andrea, pek anlıyamamıştı ama hemen "Evet"i kondu.

— Bu kimse, yani bu bayan yeni adresi bilmiyor, diye Mario Checchi devam etti. Bunun için kendisini garda bekleyip eve götürecektim. Tabii bizim eve değil... Şimdi, azizim Andrea, bu işi sen yapacaksın...

Andrea, Milâno ekspresinin Roma'ya varacağı saatte, garda bulunuyordu. Ümit ve neşe içinde idi. Müdürünün kendisine gösterdiği bu itimat, parlak istikballerin müjdecisi idi.

Andrea daha birçok hayallere dalacaktı. Fakat trenden inen yolcuların içinde skoç tipi kareli manto su ile sağa sola bakan bayanı görünce hemen daldığı hayallerden silkindi. İşte müdürünün kendisine tarif ettiği, bu kadındı.

Skoç tipi kareli mantolu kadının yanına yaklaşıp sordu:

— Affedersiniz, siz (A..) şirketinin müdürü Mario Checchi'yi bekliyorsunuz değil mi?

— Evet, efendim.

— Müdür beyin çok mühim bir işi çıktığı için gelemedi. Özer diliyor. Size şu anahtarı gönderdi ve şu karttaki adrese gidip kendisini beklemenizi bildirdi. İş biter bitmez hemen o adrese gelecek.

Andrea kendisine havale edilen işlerden en mühim olanını halletmişti. Şimdi sıra müdürün yeğenini bulmağa gelmişti. İşte o da şu ilerdeki kolonun altında duran genç kız olacaktı. Zaten ondan başkasının olmasına da imkân yoktu. Zira garda başka kimse kalmamıştı. He-

men yanına yaklaşıp sordu:

— Siz (A..) Şirketinin müdürü Mario Checchi'yi bekliyorsunuz değil mi? Kendisi gelemedi. Beni gönderdi. Eger sizi sikkamazsam, ben sizi o-

ve götüreceğim. Doğrusu müdürün yeğeni de çok seker bir şeydi. Herhangi bir kolle talebesinin giyinemeyeceği kadar da sık ve zarıftı. Üstelik, amcasının dediği gibi pek o kadar mahcup da değildi. Genç bir kıza yakışmayacak kadar çapkın bir eda ile Andrea'yı süzdükten sonra cevap verdi:

— Doğrusu çok hoş bir figür. Refakatinizden sıkılmak değil bilakis zevk duyacağım...

Andrea şaşırıyordu. Mahcup bir kız bunları söylerse ya mahcup olmayanları neler yapmazdı...

Hemen bir taksi çağırıp bindiler. Andrea, takside, müdürün yeğenini daha dikkatle ve alıcı bir gözle tetkik etti ve o zaman bunun da sırında skoç tipi kareli bir manto olduğunu fark etti ve gari ihtiyarı.

— Sizin de Skoç tipi kareli bir mantunuz var; diye söylendi. Kız hayret içinde:

— Hoşunuza gitmiyor mu? diye sordu. Halbuki bu sepe bu ku-

maşlar çok moda...

Yolun devamınca başka bir şey konuşmadılar. Andrea, başını döndüren keskin bir lâvanta kokusu içinde hülyalara dalmıştı. Müdürün karşısına çıkıp zam yerine yeğeni ile evlenmek isteyeceği günü tahayyül ediyordu. Benden daha becerikliğini, daha akıllısını bulacak değil ya... Üstelik yakışıklıyım da... diye düşünüyordu.

Fakat işler Andrea'nın umduğu gibi olmadı. O akşam kendisine telefon eden müdürü daha ağır açmasına imkân vermeden ne ekleliğini ne hayvanlığını bırakıp ve sonunda

— Daha bir kolle talebesi ile anasının ipini satmış bir kadını ayırd edemiycek bir hayvanın şirketimde işi yoktur. Vazifenize son verilmiştir diyerek telefonu kapattı.

YARASA

YETİŞİN.. DÖR FİYİ YAKA LADIM. HEY NE OLU YORUZ?

KOMİSER BU İŞE HAYRAN OLACAK..

ŞU BLEKİYİ ELBET BİRGÜN ELİME GEÇİRİRİM BENİ. KACIRMAK İÇİN 150 BİN FRANK GİMİ ALDI.

VAY.. AZ PA RA DA DEĞİL

ADAMLARIM PARA YI PEŞİN VERDİLER. YAZIK OLDU. PARACIKLARIM HEBA OLDU.

YÜZELLİ BİN FRANK. AZ PARA DE GİL.. POLİSİN DAN TAKA VERECESİ MÜKAFAT TAN FAZLA..

BLEKİ İLE GUNNER JURGUNU JURDULAR.

"SPIK" YAKALARIM DEDİĞİM ZAMAN MAVAL OKUMADIM BANA. KÖSELE TAK DERLER..

YARASAYI BİLE KURTARDI.. NE HERİF BE?!

AZ SONRA KARAKOLDA..

BLEKİ YLE ÇETESİN. DEN ESER YOK DE GİL Mİ?

ONLARDAN YİNE BAH SEDİLECE. GİNDEN KOR KARIM ÇOCUKLAR

KUVVETLİ BİR TEŞ. KİLÂTLARI VAR. İYİ İŞ YAPIYORLAR. İYİ PARA VEREN MAH PUSLARI KAGIRI YORLAR

İŞİN KÖTÜSÜ BİR ZAHAKİ SEFERE NE YAPACAKLARIM BİLMİYORUZ.

ONU SEN BİLMİYOR SUN YARASA... BEN..

KOMİSER ADIMI İYİ YAZ DİN YA ÇERİN ÜSTÜNE. ARTIK BİR ÇİFTLİĞE ÇEKİLECE. GİM..

GÜLE GÜLE İSTİRAHATİ AK ET TİN TAK

BEN YALAN SÖYLEMEN. BİR ÇİFTLİĞE GELDİM İŞTE. NE İŞLER ÇENİRDİĞİMİ BİLSELER.

HELLO GUNNER.. HELLO BLEKİ.

İŞLER TIKIRINDA ÇOCUKLAR. HERŞEY TAM TERTİPLE. BİZİMİZ GİBİ ÇE REYAN ETTİ

NE ÇEKER İŞ

MÖRFİYİ KACIRMAK İÇİN YÜZELLİ, POLİSE TESLİM KİN YÜZ BİN FRANK ALDIK.

TERTİBİMİZ HAKİKATEN HARİKULADE. YARASA DA ŞAHİDİMİZ

YARASA İLE YAMAĞI DA BU İŞE SA. HIT OLDULAR. İŞİMİZ İŞ.

HAYDI ÇOCUKLAR GEVSEMİYELİM. MARIYAJINIZI YAPIN

YİNE NE DÜŞÜNÜ YORSUN.. EVİMİZE GELDİK İŞTE

AKLIMA BİR ŞEY TAKILDI.

YARASA İLE ARKADAŞI EVLERİNE GELDİLER.

YAPURDA GİZLİ SEYAHAT EDERKEN SENİ MAH. SUS ÖLDÜRME DİĞİNİ DUYDUM BLEKİNİN

SONRA SENİ ÇAĞIRMAMA MUSAAD ETTİ. SONRA DA BİZİ ÖLDÜRME LERİ İÇİN ARKA DAŞLARINA BIRAKTI

EYET..

BLEKİNİN BİZİ ÖLDÜRMEK İSTEYEN ARKA. DAŞINA MÂNİ OLDUĞU NU GÖRDÜM. NEYE ACABA?

195

ARKAŞI VAR

MANDRAKE

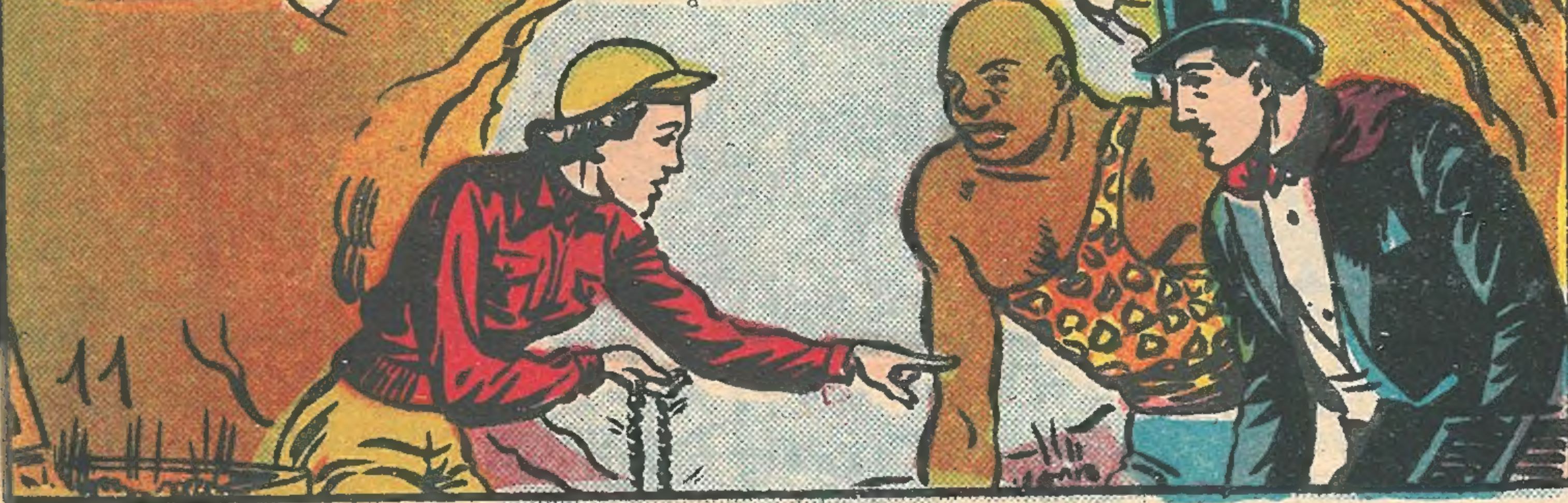
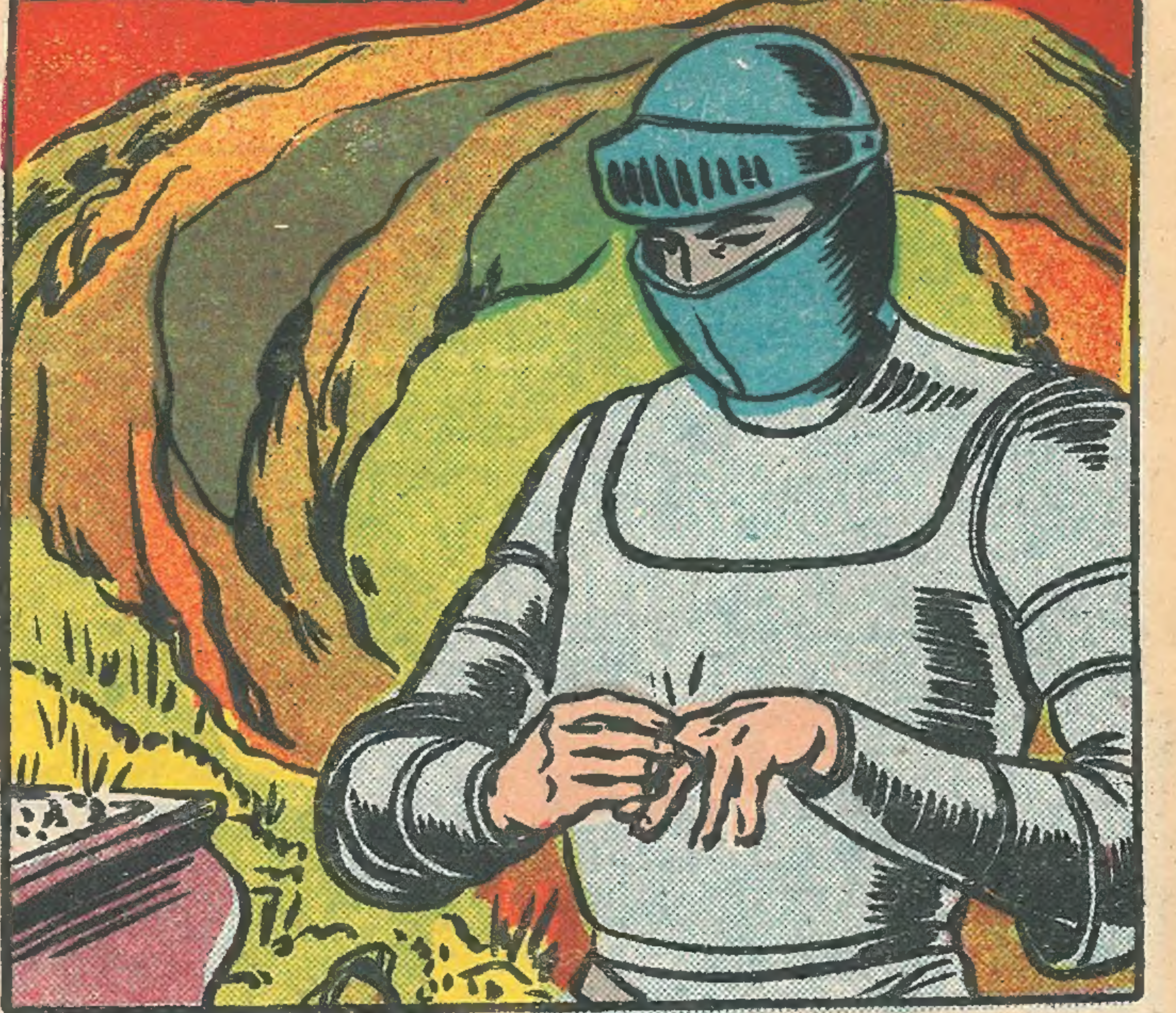
UĞURSUZ ZÜMRÜT

BUZ NEHRİNİN
ALTINDA AKILLA-
RA DURGUNLUK
VEREN BİR
HAZINE GİZ-
LİYDİ

BU MAĞARADA SAYISI
BELİRSİZ MİLYONLAR
OLSA GEREK. MANDRA-
KE, ŞU ESKİ SANDIK
BİZİM AİLEYE AİTTİR.

ŞİMDİ ANLIYORUM NARDA
SENİ ÖLDÜRMEK İSTEYEN
ADAM BİZE KAVRUL ELMİ.
SİNİN SİRRİNİ TAM
ANLATMAMIŞ. SENİN
CEDDİN BU HAZİ-
NEYİ ALMIŞ..

... GETİRİP BURAYA SAKLAMIS. BİR HARI-
TA GİZİP ONU DA YÜZÜĞÜN İÇİNE GİZ-
LEMİŞ. AMA HERHALDE MEMLEKETİNE
DÖNMEDEN EVVEL BURADA ÖLMÜŞ
OLSA GEREK.

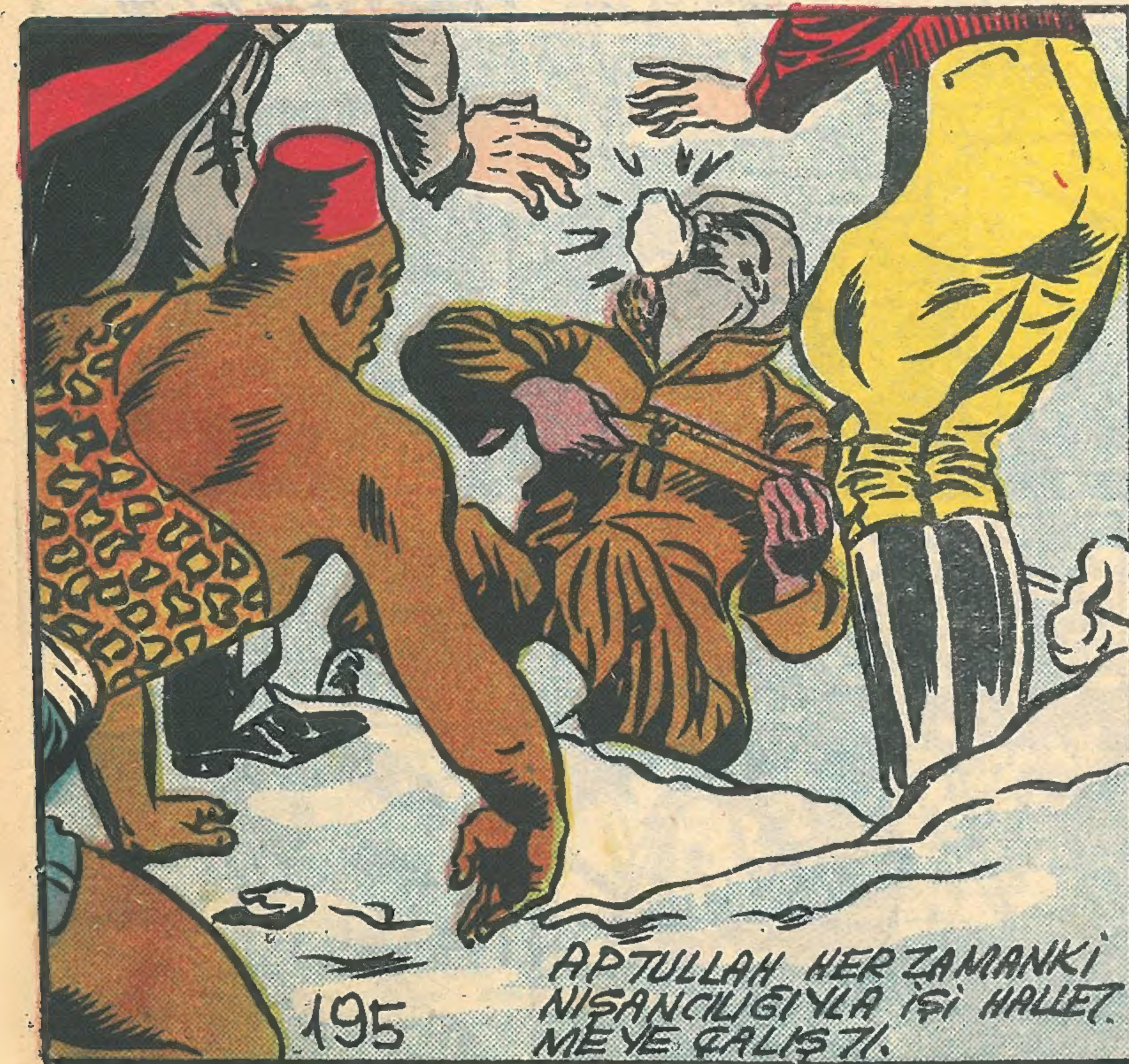
ŞİMDİ NE
YAPALIM BUN-
LARI MANDRA-
KE

O SENİN BİLECEĞİN İŞ
NARDA.. HAZINE SENİN..
ŞİMDİLİK APTULLAHI NÖ-
BETÇİ BIRAKALIM DA Gİ-
DİP HAYVANLARI HAZIRLI-
YALIM.

AA.. BENİ
ÖLDÜRMEK
İSTEYEN
ADAMLA..

... ARKADAŞLARI.. BİZE YOL GÖS-
TERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR E-
DERİZ. ARTIK SİZE İHTİYACIMIZ
KALMADI. MAĞARAYI BOŞALTTI.
GİMİZ ZAMAN SİZİ İÇERİDE
BIRAKACAĞIZ.. HAYDİ ATEŞ.

APTULLAH HER ZAMANKİ
NİSANCILIĞIYLA İŞİ HALLET-
MEYE ÇALIŞTI.

195

SİLÂH PATLADI. KUR-
SUN APTULLAHIN
DİNAMİTİNE İSA-
BET ETTİ VE
YUKARIDAKİ BUZ
NEHRİNDEN BİR
UĞULTU DUYULDU!
BUZ NEHRİ!

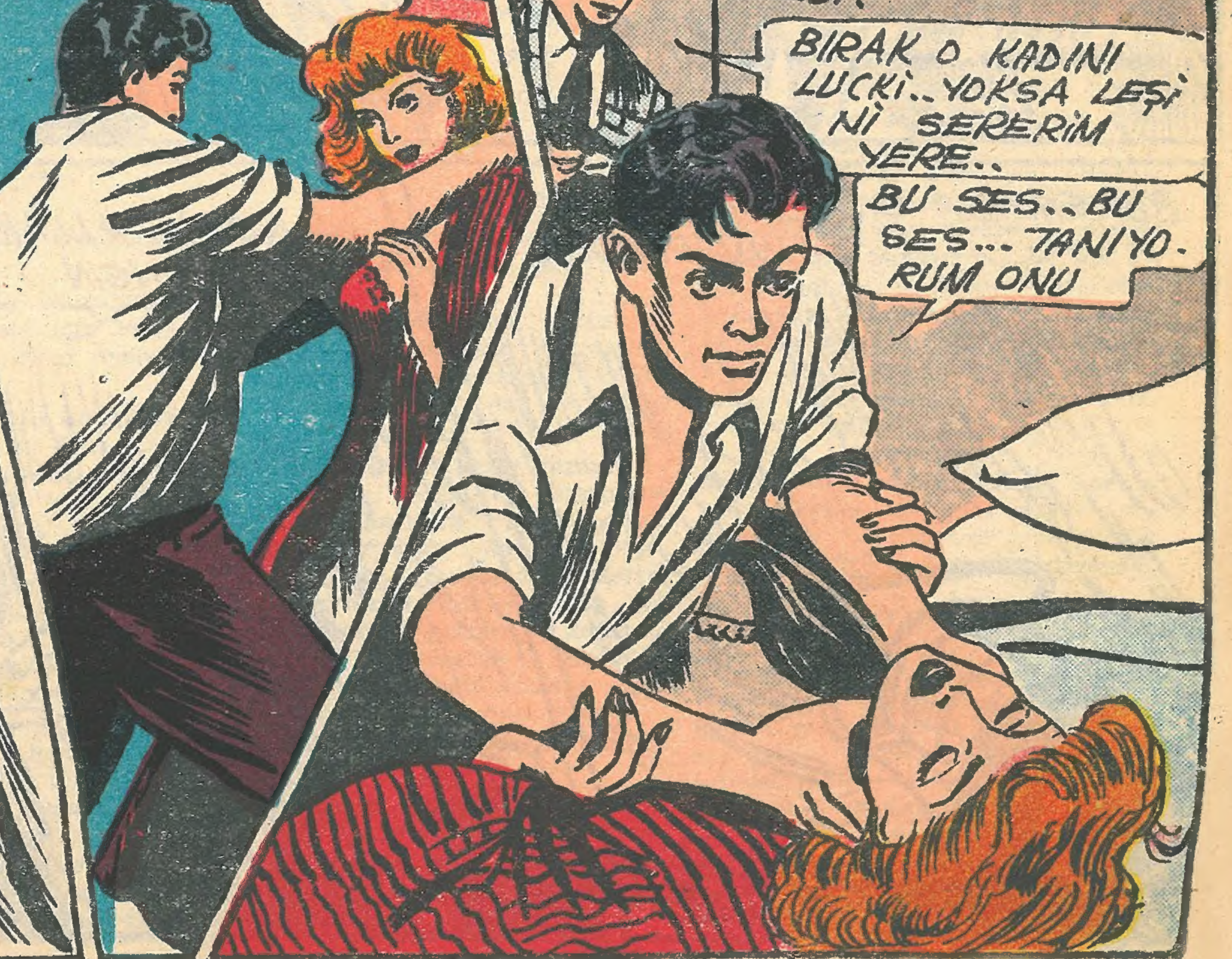
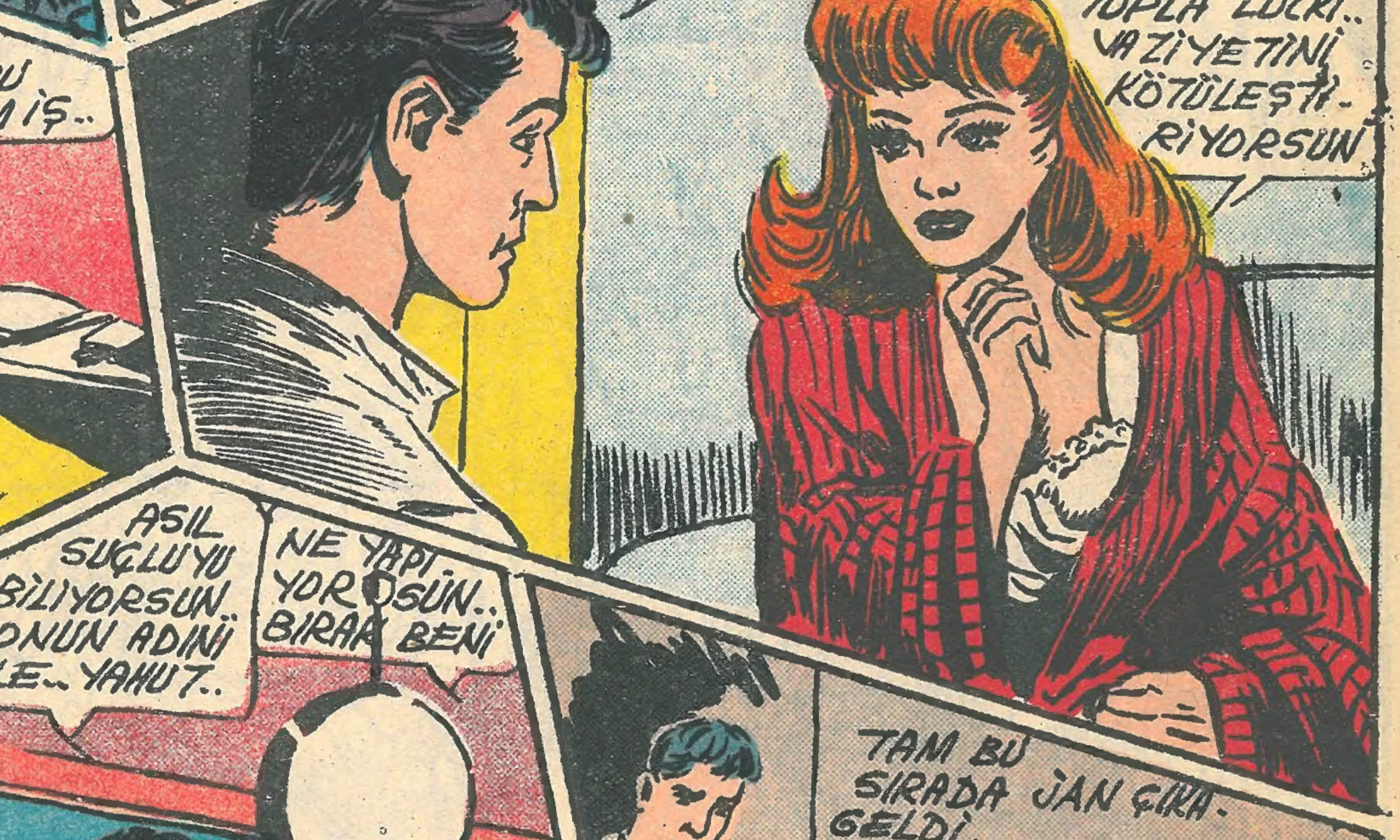
ARKASI VAR.

ASK YAŞIYACAK

DISARIDA MOTOSIKLETLI POLISLER
HER TARAFTA LUCKI'YI ARAMAKTAYDILAR

BU SIRADA LUCKI
TEHLIKELI BIR
KARAR VERMISTI

BEN ARTIK MAHVOLMUS BIR INSANIM.
HER SEYDEN EVVEL SU BARBARANIN
HESABINI GOREYIM.

BU ZI-
YARETIM
SIZI SASIRT-
TI DEGIL
MI GÜZEL
MATEMAZEL?

LUCKI..
FAKAT BU
NE BICIM IŞ..

BENİ
DÜŞÜNEN
BIR ARKADAŞ GIK
TI. BEN DE HIÇ HOSU
MA GİTMEYEN HAPİSHA.
NEYİ TERKETTIM. AMA BEN.
BURAYA LUCIANA HAKKINDA MALU-
MAT ALMAGA GELDİM.

AKLINI BAŞINA
TOPLA LUCKI..
VAZİYETİNİ
KÖTÜLEŞTİ-
RİYORSUN

ASIL
SUĞLUYU
BİLİYORSUN..
YA ONUN ADINI
SÖYLE.. YAHUT..

NE YAPTI
YOROSUN..
BIRAK BENİ

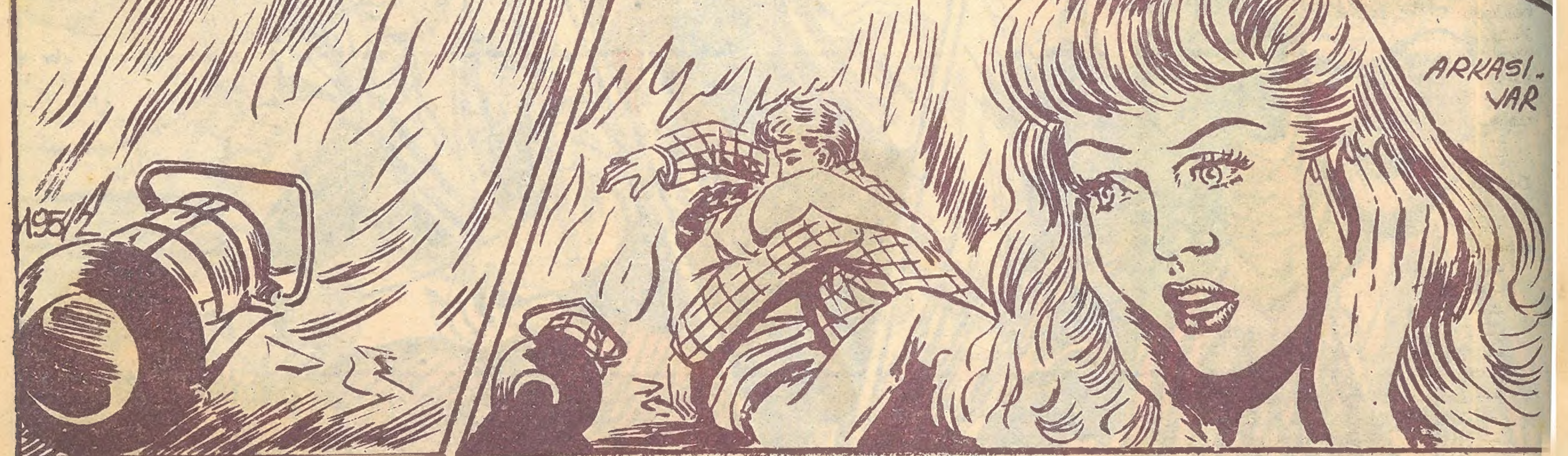
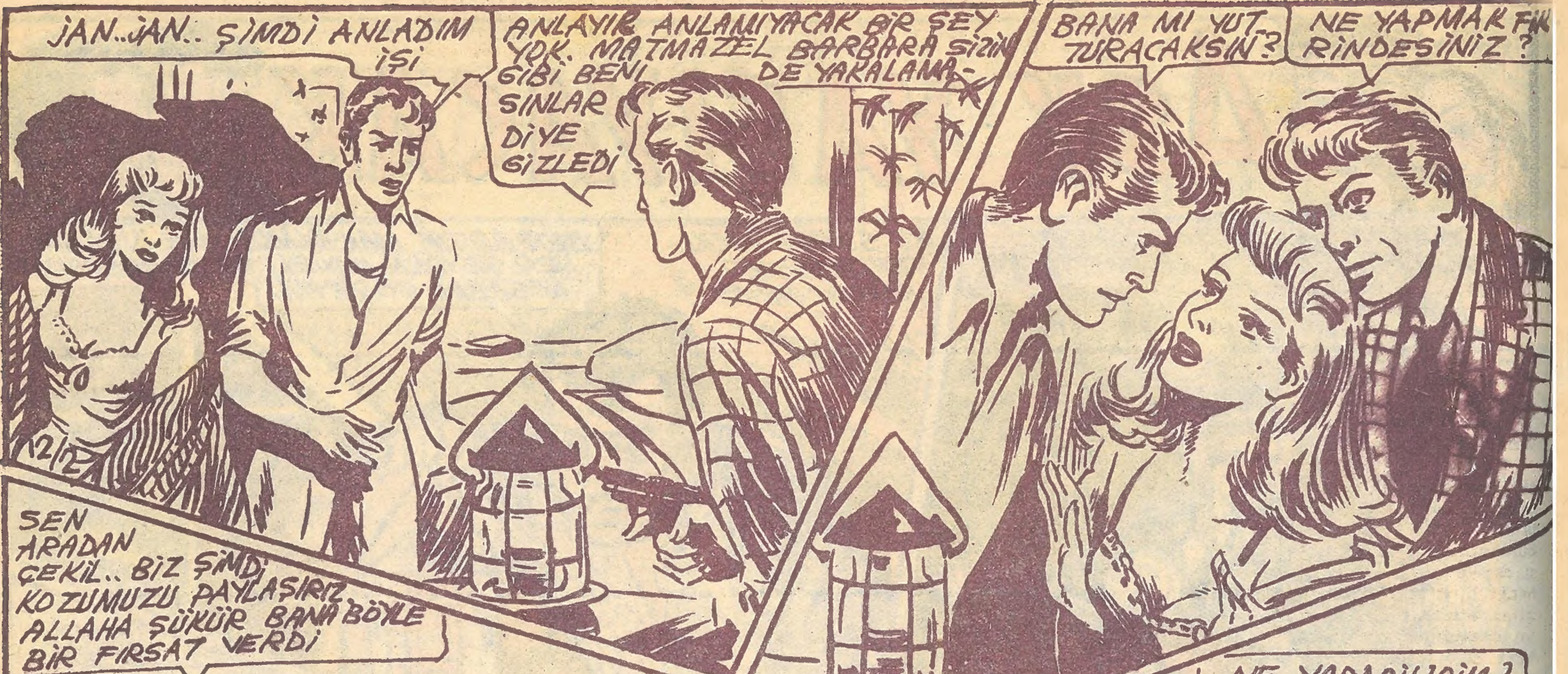
TAM BU
SIRADA JAN ÇIRA.
GELDİ.

BIRAK O KADINI
LUCKI.. YOKSA LEŞİ
Nİ SERERİM
YERE..

BU SES.. BU
SES... TANIYO-
RUM ONU

LUCIANA
ŞÜPHE ÜZE-
RINE TEVKİF
EDİLDİ. HAKİKATEN
MASUMSA MESELE
KALMINA.
ÇAK

195/

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarı: Kemalettin Tuğcu

SAYI : 45

İren yeniden bembeyaz kesildi. Bana cevap vermedi. Her zaman olduğu gibi kendisini sevmeladım ve ayrıldım.

O gece, güzel esirler Kapoçellinin konağına nakledildi. Dörder, beşer odalara yerleştirildi. Konakta bu işleri sıkı bir nezaret altında bulundurdum. Kızların hemen hepsi cariyeliği kabul etmişlerdi. Her hangi birisine el uzatsam katiyen iltiraz etmeyeceklerdi. Hatta kalbimi kazanmak için, hepsinden önce bana sokulmak için cazip tavırlar takınanlar bile vardı. Bunların arasında Kapoçellinin kızı bana küskün gibiydi. Anjel, öz malı olan konakta kendisine ayrılan küçük ve süslü odada birden ağlamağa başlamıştı. Sevilip okşanılmağa alışmıştı. Metrukiyet onu çok üzüyordu. Fakat nihayet kendisiyle uğraşamazdım. Yüzünü okşadım. Birden boynuma sardığı ince bileklerini boynumdan çözerek:

— Uslu dur, dedim.

Hiçkırarak:

— Yusuf Bey, dedi. Beni niçin bıraktın? Niçin sevmiyorsun? İreni seviyorsun değil mi? O çok güzel bir kız. O da seni seviyor.

Bu güzelin hicranlı dudaklarından duyduğum bu sözler beni müteessir ediyordu:

— İrenin beni sevdiğini nereden biliyorsun?

— Hep seni düşünüyor, hep seni soruyor. Sana hazırladığı odada hiçkırıklarla ağlıyor. Ben de ağlıyorum Yusuf Bey. Ben de seviyorum.

— Beni daha başka seven yok mu?

— Seni herkes seviyor. Sen çok sevimlisin.

Anjeli öptüm, teselli ederek ayrıldım. Beni fazla meşgul eden İrendi. Onu kendi haline bırakmakta bir düşüncem vardı.

Ertesi gün Mehmet beyin bostanlarından birisi gelerek beni saraya çağırdı. Mehmet Bey o günlerde şehirden ayrılacaktı. Saraya gittim. Büyük merasim salonu pek kalabalıktı. Birçok paşalardan başka iki gün önce gelen bir kadırgadan çıkan biristiyan devletleri nin elçileri ve ileri gelenleri bulunuyordu. Bunların hepsi ayakta idi.

Mehmet Bey oturduğu yerden bana işaret etti. Elini öptüm ve bekledim. Kızgın görünüyordu. Bana eliyle bir köşede titremekte olan Hacı Hüseyini göstererek sordu:

— Sen bu kodostan esirler satın almışsın.

— Aldım Padişahım.

— Aldıklarının içinde Venedikli Dolfenin kızı var mı?

— Var Padişahım.

— Fransız Elçisinin kızı da sende mi?

— Bendedir Padişahım.

— Prenses Herakliya?

— Bendedir Padişahım.

— Prenses Irma Kantagüzen?

— Bendedir Padişahım.

— Sinyor Kapoçellinin kızı?

— Bendedir Padişahım.

— Grandük Karlosun kızı?

— Bendedir Padişahım.

— Koco beyin kızı?

— Bendedir Padişahım.

Mehmet Bey haykırdı:

— Oğul sen Bizansı bizden önce alıp talan etmişsin.

— Sayenizde Padişahım.

Mehmet Bey ayak üzeri bekliyen Mahmut Paşaya:

— Bana bak Paşa, dedi. Esir esirdir. Biz esirlerimizi vermeyiz.

Yusuf Beyi razı ederse alsınlar.

Kulun hesabı sahibinden sorulur.

Yoldaşlarımıza verdiğimiz hakları geri alacak kişilerden değiliz.

Mehmet Bey bu sözüyle benim de gönlümü almış bulunuyordu.

Tekrar el öptüm ve çekildim. Halil Paşadan sonra Sadrazam olması muhtemel bulunan Mahmut Paşa

dışarıda beni buldu ve bazı biristiyanların Bizansta kalmış ve esir düşmüş olan akrabalarını kurtarmağa geldiğini, fakat sultanın ken-

istiyorsunuz?

Kendisi kadar, güzel İtalyanca konuştüğumu anlıyarak daha fazla şaşırdı ve ellerini oğuşturarak:

— Yusuf Bey, dedi. Ben Kapoçelli Yonatan; bu konağın sahibi idim. Fakat buraya bu iş için gelmedim. Karım, İspanyanın en eski ve asil ailelerinden birisinin kızıdır. Sultanın ayaklarına kapanarak Bizansta kalmış olan küçük kızımı istedim. Sultan hiçbir esiri izde etmek âdetinde olmadığını buyurdu. Kızımın sizin elinizde olduğunu söylediler.

Ben dikkatle dinliyordum. Kapoçellinin tercümanı ve iki adamı çok hürmetkâr bir vaziyet almışlardı. Ayakta bekliyorlardı. Kapoçelliye oturacak yer gösterdim. Fakat kabul etmedi. Ayakta durmağı tercih ederek:

— Sizden istediğim sadece ki-

di hesabına hiçbir esiri vermediğini bildirdi.

Daha sonra şehirde kurulacak acemi oğlanlar mektebi için bana işler verdi. Onun da elini öperek ayrıldım.

O akşam Kapoçellinin konağına peşinde tercümanı ve bir iki adamı bulunan gayet girkin yüzlü, fakat çok iyi giyinmiş olan biri geldi. Onu alt katın salonunda karşıladım. Bu korka korka gelen ve büyük bir şaşkınlık içinde bulunan adam Sultanın karşısında durur gibi ayakta duruyordu. Genç ve yakışıklı bir asilzade olan tercümanı bana misafiri tanıtti:

— Sinyor Kapoçelli.

Derin bir hayret içindeydim. Konağın asıl sahibi olan bu girkin herif şimdi karşımda, tereddütler içinde kızarıp bozariyordu. Tercümanı bir tarafa bırakarak kendisine döndüm ve sordum:

— Sinyor Kapoçelli, benden ne

— Siz nasıl isterseniz öyle hareket edeceğim Yusuf Bey.

zımdır, dedi. Bu çocuk, satın almış olduğunuz bir esir olsaydı istemeğe cesaret edemezdim. Fakat o size annesi tarafından tevdi edilmiş bir zavallıdır.

Kapoçelliye dikkatle süzerek:

— Sinyor, dedim. Siz Bizanstan çok para kazanmış bir zenginsiniz. Burada, halk açlıktan ölürlen siz bütün yiyecek maddelerini saklamak c'neyetini yaptınız ve bu iş meydana çıkınca, karınızı, kızlarınızı bırakarak kaçtınız. Kaçmış olan bir hain adamın geriden isteyeceği hiçbir hak yoktur.

Kapoçelli sapsarı kesilmişti. Devam ettim:

— Bundan başka, karınız kızlarını ve en güzel cariyeleriyle akrabalarından olanları kaçırmak için bana rıcada bulundu. Elimden geleni yaptım. Kendimi tehli-

keye atarak sizinkileri kurtardım. Buna mukabil karınız bana bütün eşyasıyla birlikte konağınızı vermiştir. Size yazmış olduğu mektubu gösterebilirim.

Kapoçelli terler döküyordu:

— Çok değerli olan yardımlarınız için karım ve diğerleri size ebediyen minnettar kalacaktır. Beni buraya gönderen karım, gözyaşları dökerek sizin merhamet ve insafınızdan bu son iyiliği beklediğini söyledi. Yusuf Bey, Anjeli bize veriniz. Buna karşılık bizden bir servet isteyiniz.

— Sinyor Kapoçelli, siz karısına ve çocuklarına kıymet vermeyen bir insan olduğunuzu, onları bırakıp kaçmakla isbat ettiniz. Bana söyleyiniz, bu kadar ısrarla istemenizin sebebi nedir?

— Yusuf Bey, ben artık Pontistide ve Pontoksende deniz ticareti yapamam. Karımı memnun edebilişem İspanya ile Venedik arasında ticaret yapmam mümkün olacaktır.

— Şu halde y'ne menfaatle hareket ediyorsunuz?

— Ben bir tüccarım Yusuf Bey. İşlerimi yoluna koymak için karımın asaletinden faydalanmak isterim. Onun ailesi nüfuzludur. İstediklerimi yapmak için Anjeli kurtarmağı şart koydu.

— Anjel için bana ne verebilirsiniz Sinyor Kapoçelli?

— Bin Venedik altını.

— Kızınız daha kıymetlidir Sinyor.

— İki bin.

— Kızınız yüz bin altın değerindedir.

Kapoçelli sapsarı kesildi. Başını eğdi. Bu parayı verecekti. Buna şüphem yoktu. Bir dakika ancak düşündü. Başını kaldırdı:

— Karım bu parayı tedarik edip verecektir Yusuf Bey. Hemen Venediğe gideceğim. Bir ay geçmeden döneceğimi sanırım.

— Anjeli de birlikte götürebilirsiniz.

— Fakat para? Yüz bin altın?

— Ben sizden sadece on bin istiyorum. Bunu hemen ödeviniz.

Kapoçelli ile iki arkadaşı birbirlerine bakıştılar. İçlerinden birisi kendilerini getiren kadırgadan parayı almak üzere benden izin istedi. Ben de Anjeli çağırttım. Kız babasını yörünce zannettiğim kadar sevinmedi. Gözleri yaşlarla doldu. Belki bir kelime söylesevdim kalırdı. Sesimi tatlılaştırarak kendine annesinden, kız kardeşlerinden, kendisi için dökülen göz yaşlarından bahsettim. Anjel su cevabı verdi:

— Siz nasıl isterseniz öyle hareket edeceğim Yusuf Bey. Gidersem kalbimi sizin kalbinizin yanında bırakacağım.

Yavas yavas ağlıyordu. Babası hep ayakta duruyor ve onu durdun durgun sevrediyordu. Anjeli kendisi için babasından on bin altın alacağını ve bununla esir olan kızlardan on tanesinin düşünlerini vaparak drahoma diye kendilerine birer lira vereceğini, ocakları yıkılmış olan kızların serbest kalacaklarını anlattım.

Anjel hiçkırıklarla boynuma sarıldı. Bir iki saat sonra konaktan çıkarken inci gibi yaşlar ve naklarına sıralanıyor ve küçük elleriyle yüzünü örtmek istiyordu.

DOLFENLE KOCO BEY

Avni pünün akşamıydı. Pesle-rinde tercümanları ve diğer her bir kişilik maiyetleriyle iki nüfuzlu zat daha Kapoçellinin konağına gelmiş bulunuyordu. Haram haremimdaydım. Erkek esirlerden birisi Antullağa haber vermişti. Alt kata indikim zaman orada bekliyen misafirler beni üzüntü ile selamladılar. (Arkası var)

11

PERRO BAŞINI ÇEVİRİP
BAKINCA KONKİTAYI GÖR-
DÜ.

OLMAZ BU..KON-
KİTA KAÇTI. SİZ
ONUN HAYALİSİNİZ
O BOĞULMUŞ-
TUR..

BUDALA.. SAKIN
OL... O KAÇAN
BEN DEĞİL İATİ-
YAR MUHAFFİ-
ZINDI

SERSEM-
LİĞİ BIRAK
PERRO. RUH
KONU-
ŞUR MU?

PEKİ..
NE İŞ-
TIYOR-
SUNUZ
ŞİMDİ?

SİCİLYA SAHİLİNDE BENİ
SERBEST BIRAKMANIZI
BEN DE SİZE MÜEV-
HERLERİMİ VERİ-
RİM.

ATMACA Reis

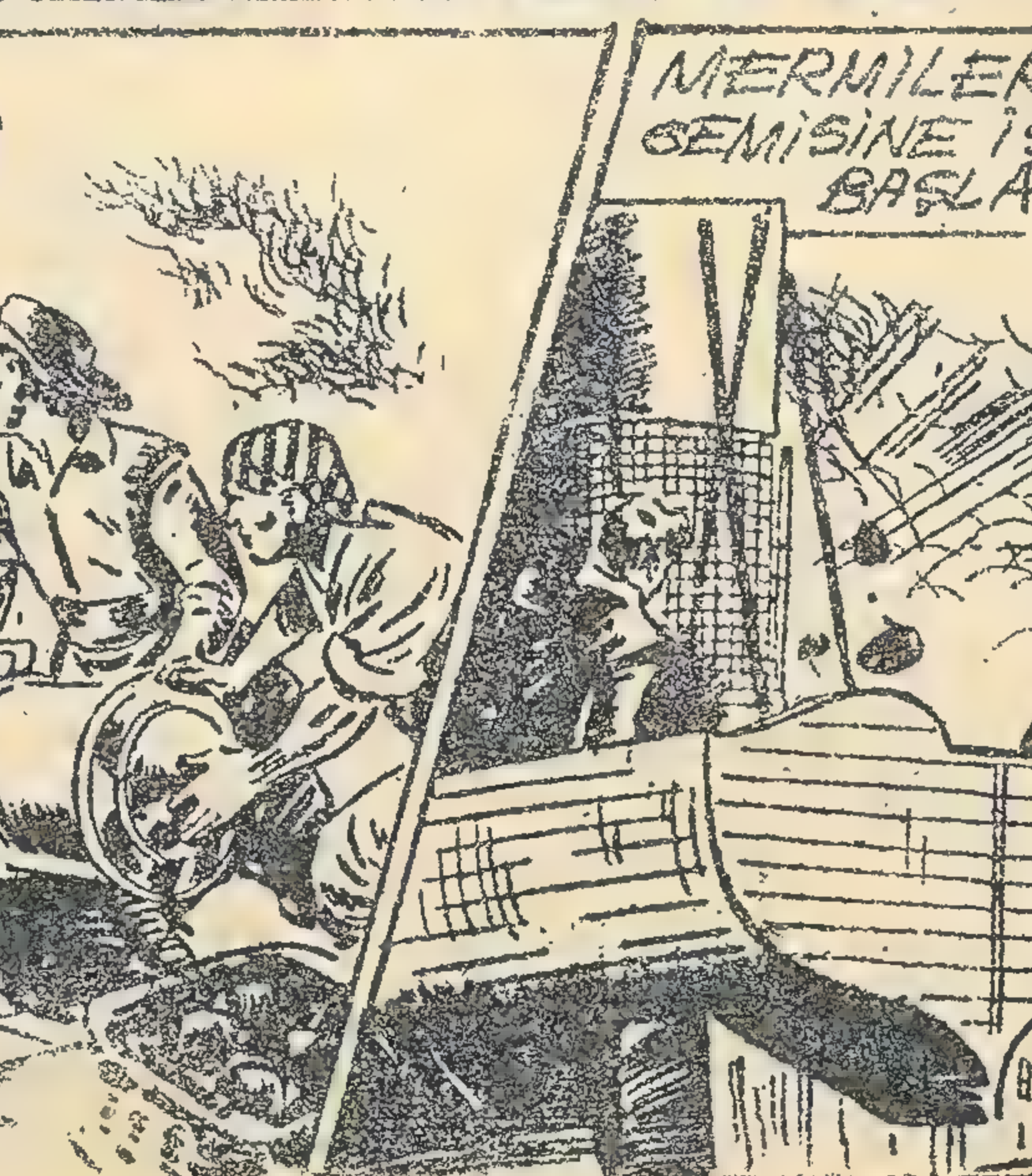
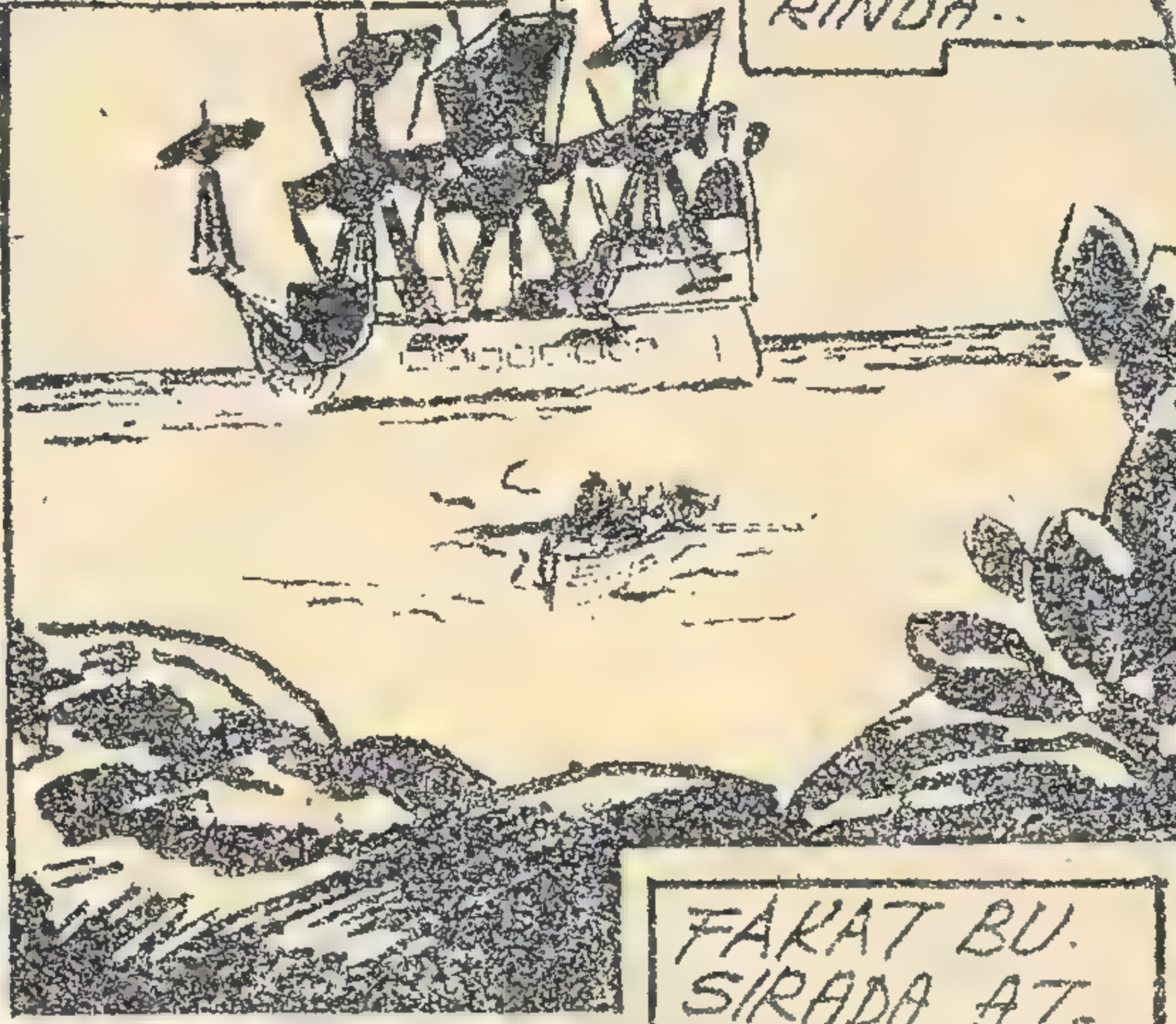
SERDÜMEN...
ROTAYI DEĞİŞTİR
SİCİLYAYA..

27

BİRKAÇ GÜN SON-
RA SİCİL-
YA CIVA-
RINDA..

ALLAHA İSMARLADIK BAYAN!
KABİLSE FENALIKLARIMI-
Zİ UNUTUN..

GÜLEGÜLE!

TOP
SESLE-
RİNE
HELYOS
GÜVER-
TEYE
FIRLADI

BATIRALIM!
ANNEMİN KA-
TİLLERİ O
GEMİDE.

MERMİLER KORSAN
GEMİSİNE İSABETE
BAŞLADI

KONU-
TAN NE
YAPALIM?
BİZDE ATEŞ
EDELİM Mİ?

YEDİĞİN
NANEYE BAK
HERŞEYİ BA-
NA NE SORU-
YORSUNUZ?

ARKASTIVAR

Etiket Meselesi

Yazan: M. YAMAN

Orta Anadolu'nun bir kasabasında tahrirat kâtibiydi. Aslen İstanbullu oldukları halde, babasının memuriyeti yüzünden oraya yerleşip kalmışlardı. Arif de tahsilini bitirmiş ve memuriyete girmişti. Aile mazbut olduğu için kasabanın en zengini olan Hacı Halil efendi, kızı Emineyi delikanlıya vermekte tereddüt etmemişti. Emine diyip de geçmiyelim. Hacı diyince de aklımıza bir yobaz gelmesin. Hacı efendi zevk sahibi, âsil ve hayli okumuş bir adamdı. Karısını bile hukuk tahsilini yaparken İstanbuldan almıştı.

İstanbul ana ile iç Anadolu babanın kızları son derece güzel oldu. Arif yalnız güzel bir kız almamıştı. Fazla olarak pek zengin olan kayınpederi ona sağlığında geçim vasıtası vermişti. Çalışmasa da olurdu ama delikanlı bunu istemedi.

Yaz ortasında, aklına ilk defa yıllık izninden istifade ile pek az yaşadığı İstanbulu ziyaret gelmişti. İşi Hacı Halil efendiye de açınca adamcağız:

— Çok iyi edersin evlâdım, dedi. Emine de büyük ve medeni bir şehir görmüş olur. Al sana iki bin kâğıt. Varın bir iyi eğlenin.

Arif deli gibi bir şey oldu. Yol da karısına ders veriyordu:

— Emine başka bir dünyaya gidiyoruz. Orada yaşamaya şartları bütünü başkadır. Gayet nazik davranmak lâzım. Daima güler yüzlü olacaksın.

— Sen bana öğretirsin artık. Fakat benim ismim pek kaba.

— Hiç de değil. Şimdi eski isimleri kullanmak modadır. Yakışıklı, genç ve güzel bir kadınsın. Sana çık bir tuvalet alırız. Azıcık dikkatli olursun. Balolara, danalara gideriz. Emine Suzan hanım diye herkes hayran kalacak.

Kızcağız kasabadan hiç çıkmamıştı. Denizi bile ilk defa görüyordu. Zaten Hacı Halil efendi onu evde okutmuş, anasının dizi dibinde büyüttüğü. Pek saftı. Görgü-süzdü. Yalnız zeki olduğu için her şeyi çabuk kavıyordu. Yola çıkmadan önce kocası ona sol el ile nasıl yemek yenileceğini ve nasıl dans edileceğini öğretmişti.

İstanbul'a gelince güzel bir otele yerleştiler. Hemen yeni elbiseler aldılar. İki bin lirayı iki gün içinde harcayıp telgrafla üç bin daha istediler. Halil efendi esirgemedi. Günler sayılı olduğu için tek bir saati bile iyi kullanmak istiyorlardı. Sinemalara, tiyatrolara gidiyor, umumî eğlence yerlerini hiç kaçırmıyorlardı.

Bol, ılgık, güzel kadınlar, vızır vızır otomobiller, renkler, kahkahalar Emineyi hayran ediyordu. Çok iyi eğleniyordu genç kadın. Fakat bir gün, yeni tanıştıkları bir ailenin davetinde kocasını gözden kaybetti. Böyle bir aranınken onu bir kapı-

nın arkasında ev sahibinin kızını öperken gördü. Rengi kıpkırmızı ke-sildi. Biraz sonra kocası ona çıkışı-yordu;

— Aman ne yaptın Emine. Çok ayıp oldu. İnsan böyle şeyi görme-mezliğe gelir. Bu medeniyet icabıdır, etiket meselesidir. Kızı çok be-yendiğimi ve takdir ettiğimi göster-mek mecburiyetindeydim. Sana na-sıl iltifat ediyor, yol veriyor, hür-metle karşında iğiliyorlar, görmü-

yor musun?

— Görüyorum ama sey... Bil-mem ki.

— Haydi, haydi, biz misafiriz yavrum. Şurada kaç gün kaldı ki..

Arifin de başı dönmüştü. Ka-rısı güzeldi, tertemizdi ama kendi-si erkek milletinden olduğu için ce-miyet hayatından âzamî faydalan-mayı düşünüyordu. Bir iki defa Emineyi otelde bırakarak hoppa ka-dınlarla ortadan kayboldu. Dönüşte:

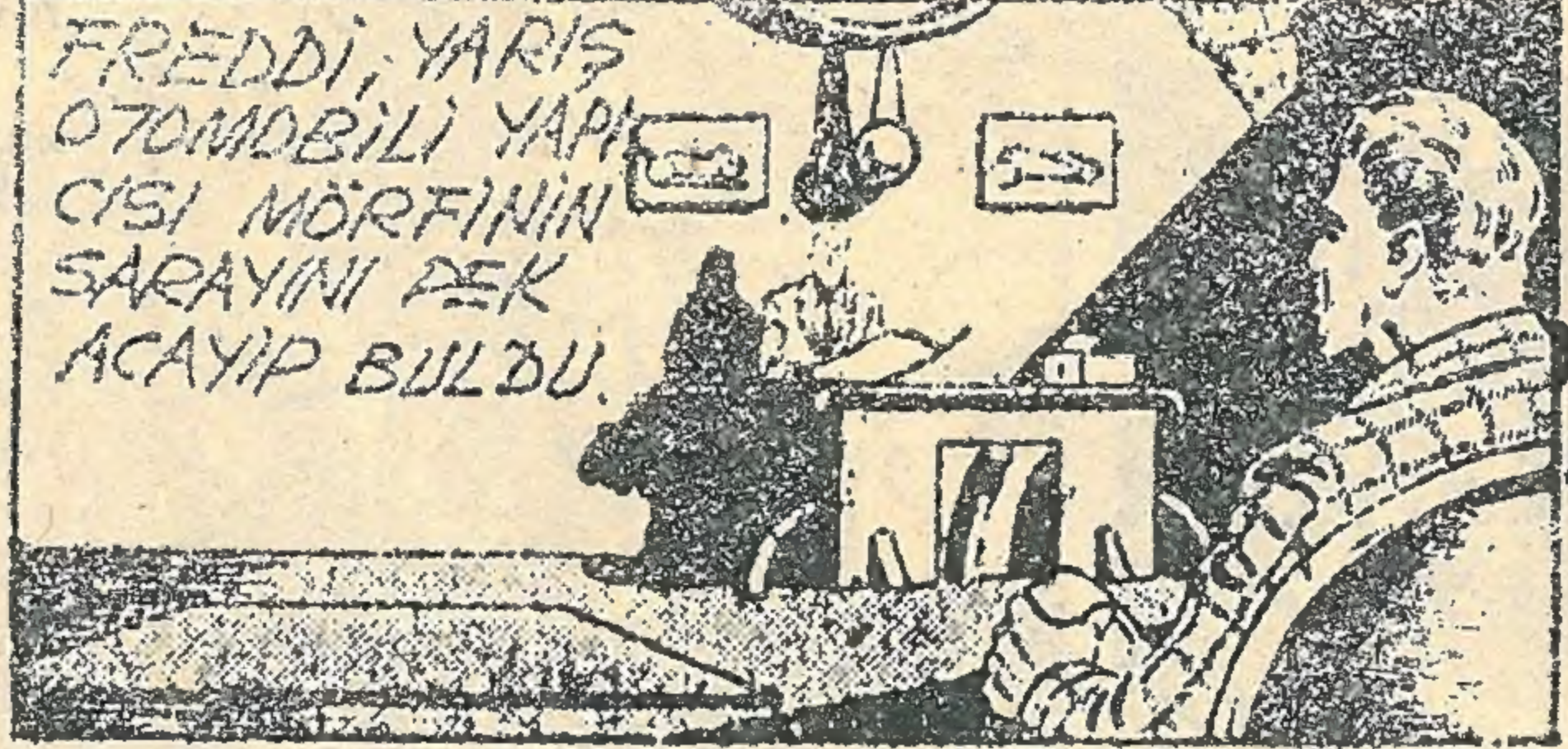
— Beni davet ettiler. Reddetmek kabalık olur. Etiket meselesi, dedi.

Bazan likör, vermut gibi şeyler de içiyorlardı. Bunlar ikram edi-lirken Emine tereddüt ederse koca-sı fısıldıyordu:

— Reddetmek ayıptır. Malûm ya etiket meselesi. İçiver ne ola-cak?

Genç kadın başının hafif dön-mesinden ve içinden doğru bir ne-senin kabarmasından hoşlanmağa (Arka 14. sayfada)

FREDDI, YARIŞ OTOMOBİLİ YAPICI MÖRFİNİN SARAYINI PEK ACAYIP BULDU.

SALONDA OTURUP DULURKEN BİR DEN YER YARILDI. BİR KOL TUKTA RAHAT OTURAN MÖR-Fİ YAVAŞ YA-VAŞ YUKARI YÜKSELDİ.

MACERA PEŞİNDE

25

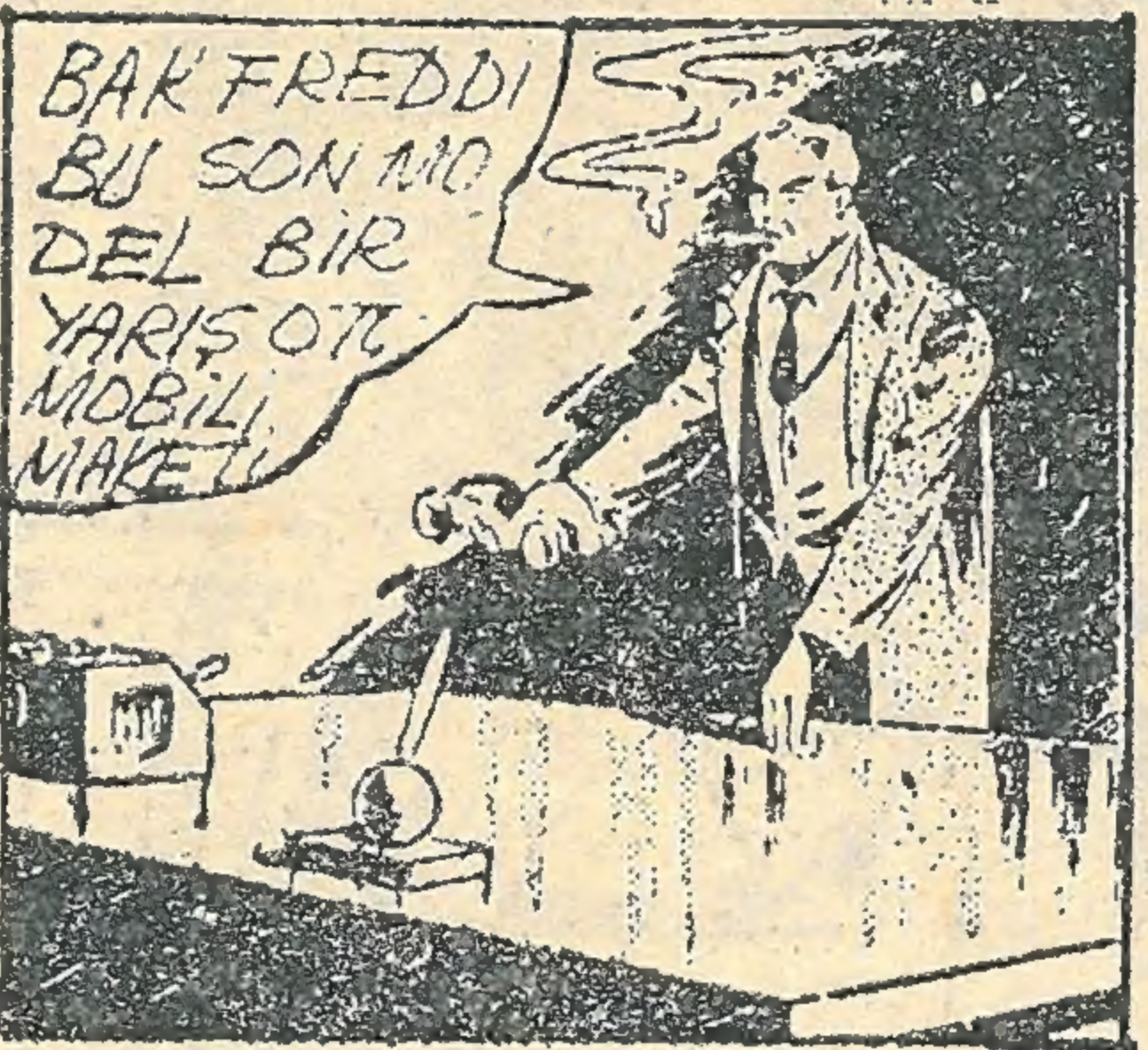

FREDDİ HEYECAN LA AYAK KALKTI. "BEN SİZİN GİBİ ZİR-TABOZLA-RIN SÖZÜ NE UYA-MAM!" DİYECEKTİ.

DUR.. FREDDİ.. İLKÖNCE PAT-RON KONUŞA-CAK.

MÖRFİNİN KÂTİBİ ATEŞLİ PILOTU TESKİN ETTİ.

BAK FREDDİ BU SON MO-DEL BİR YARIŞ OTOMOBİLİ MAHARETİ.

SENİN OTOMOBİL KULLAN-MADAKİ MAHARETİNİ BİLİYORUM. BUNU SEN İDARE ET.

YENİ MODEL YARIŞ OTOMOBİLİNİZ PEK NEFİS AMA BEN KENDİMİNKİNİ TERCH EDERİM..

HAKLISIN AMA RAKİPLE KENDİ BAY. RAĞİNİN RENK LERİNİ DALLA LANDIRMAK İSTER-SİN.

BU SİZİN BAŞ PILOTUNUZ MU? YAHU BU DAK.

MÖRFİNİN BAŞ MARI-NISTİNİN İSMİ BUR-GERDİ. FAKAT FRED-Dİ O MASKE ALTINDA ESKİ DÜŞMANNI DAKİ TA-NIMIS TI.

ETİKET MESELESİ

(Başı 13. sayfada)

başlamıştı. Kendisini dansa kaldırmak istedikleri zaman kocasına bakıyor, o kendisine haydi diye göz kırpinca hemen kalkıyordu. Arif etraftaki kurtlardan onu korumak istiyordu ama kendisi de güzel ve oynak oynak kadınlarla kucaklaşıp dans etmek için onu da teşvik etmek zorunda kalıyordu.

İlk on beş gün böylece eğlendiler. Kumar bile oynadılar ve yutuldular. Emine:

— Paralarımız gitti, dedi.

Arif kaşlarını çatı:

— Bu hayat böyledir Emine. Sen de medeniyete alış. Bak herkes ne kadar tabii davranıyor. Etiket meselesi bu.

İstanbul'a geldiklerinin on dokuzuncu gününün akşamıydı. Arif otele döndüğü zaman Emineyi bulamayınca şaşırdı. Garsonlara sordu. Birisi ghirde zamparalığı ile meşhur bir tüccarın otomobile gelerek bayanı alıp götürdüğünü söyledi.

Arif beyninden vurulmuştu. Telefona sarılarak tüccarın apartmanını aradı. Metresi Eminenin oraya gelmediğini fakat belki de garsoniyere gitmiş olacağını bildirdi. Arif delirdi âdeti. Oynak kadın garsoniyerin adresini vermemiş ve telefonu kapatmıştı. Adamcağız telefon rehberinde tüccarın seçme kızları, kadınları kandırarak götürdüğü bu apartman dairesinin numarasını boşuna aradı. Hava kararıyor, vakit geçiyor ve o buram buram terliyordu.

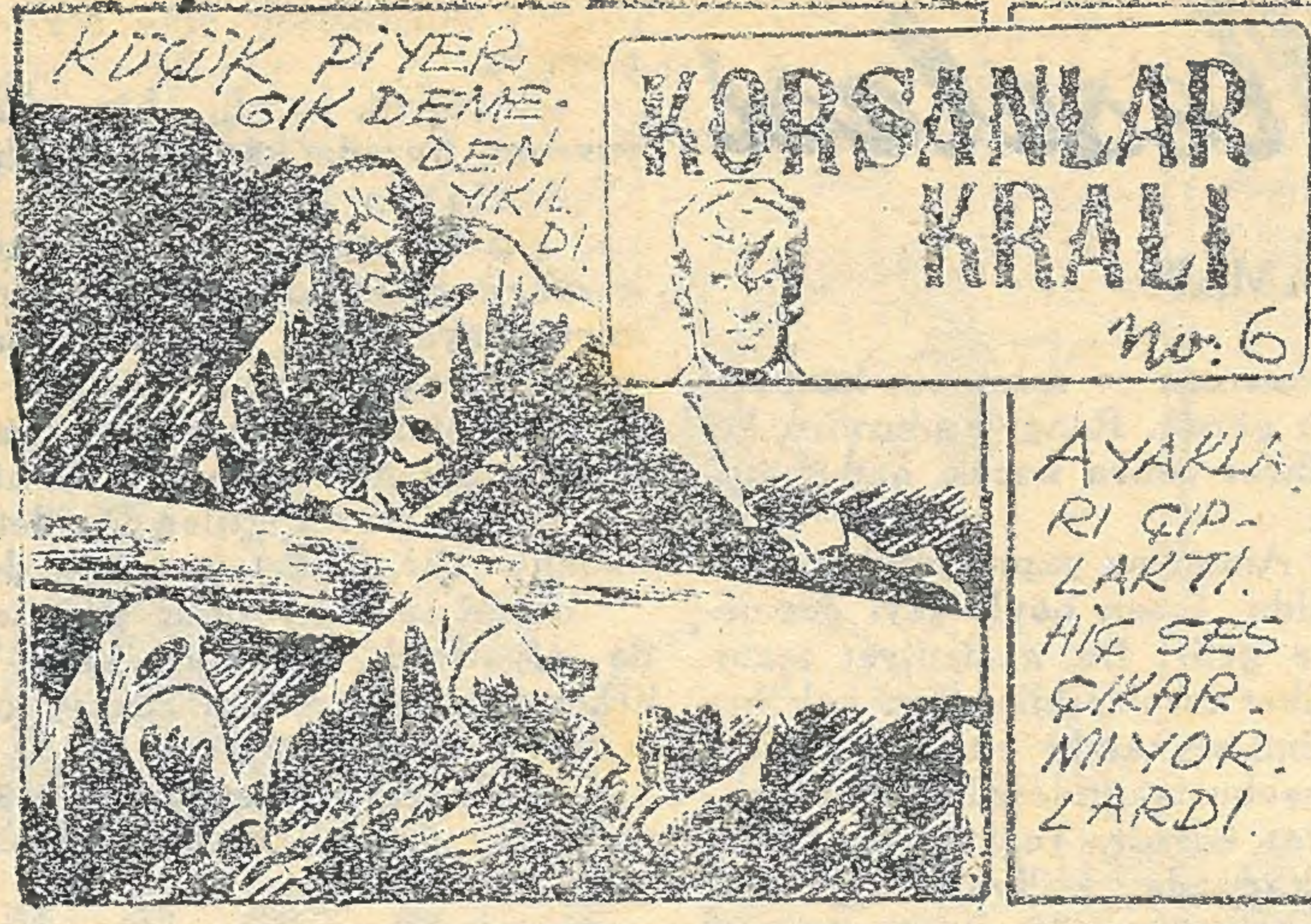
Nihayet bir başkasını hatırladı. adresi ondan öğrendi. Bir taksiye atladı. Deli gibi merdivenleri çıktı. Kapiya kulak verdi. İçeriden tatlı bir kahkaha, Eminenin gülüşü geliyordu. Kapiyı şiddetle çaldı. Kapi açıldı. Karısını içeride, küçük bir salonda, boş bir vermut bardağı karşısında yarı uzanmış bir vaziyette gördü.

Genç Tüccar Arifin gelişinden hiç hoşlanmamıştı. Fakat kuş elinden uçmuştu işte Emine yarı sarhoş gülüyor ve safiyetle:

— Hilmi bey çok nazik doğrusu, diyor. Otele kadar gelerek beni aldılar ve geçen gün bahsettikleri nadide inci koleksiyonunu göstermek için buraya getirdiler. Ne iyi ettin de geldin Arif. Sen de görmüş olursun.

Arif şöyle bir beş on dakika daha gecikseydi belki müthiş şeyler görecekti. Karısını apar topar otele götürdü ve hemen o akşam hareket etmek üzere olduklarını Hacı Halil efendiye telgrafla bildirmek için müsvedde yaparken karısı tatlı ve masum bir sarhoşluk içinde mırıldanıyordu:

— Hilmi beye karşı ayıp olmadı mı Arif? Ne sevimli ve ikramcı bir adam! Hem öyle güzel bir vermut ikram etti ki, elim, ayağım gevşedi, kıpırdanacak halim yok.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikaye ve roman mecmuru
ADRES: TÜRKİYE YAYINLARI
Ankara cad. No: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllık 150 sayı 2 TL
6 aylık 75 sayı 1 TL
Satış: TAPIN DEMİR
Yazı işleri İsmail idare eder
GELİŞİM DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIN EVI

ASK İHTİRASTIR

BURADA MEKTUBUMA SON VERİ-
YORUM. FRANKİ.. HEP SENİNİM
HEP SENİ DÜŞÜNÜYORUM. YAL-
NIZ SENİN OLA-
CAĞIM SEVGİ-
LİM..

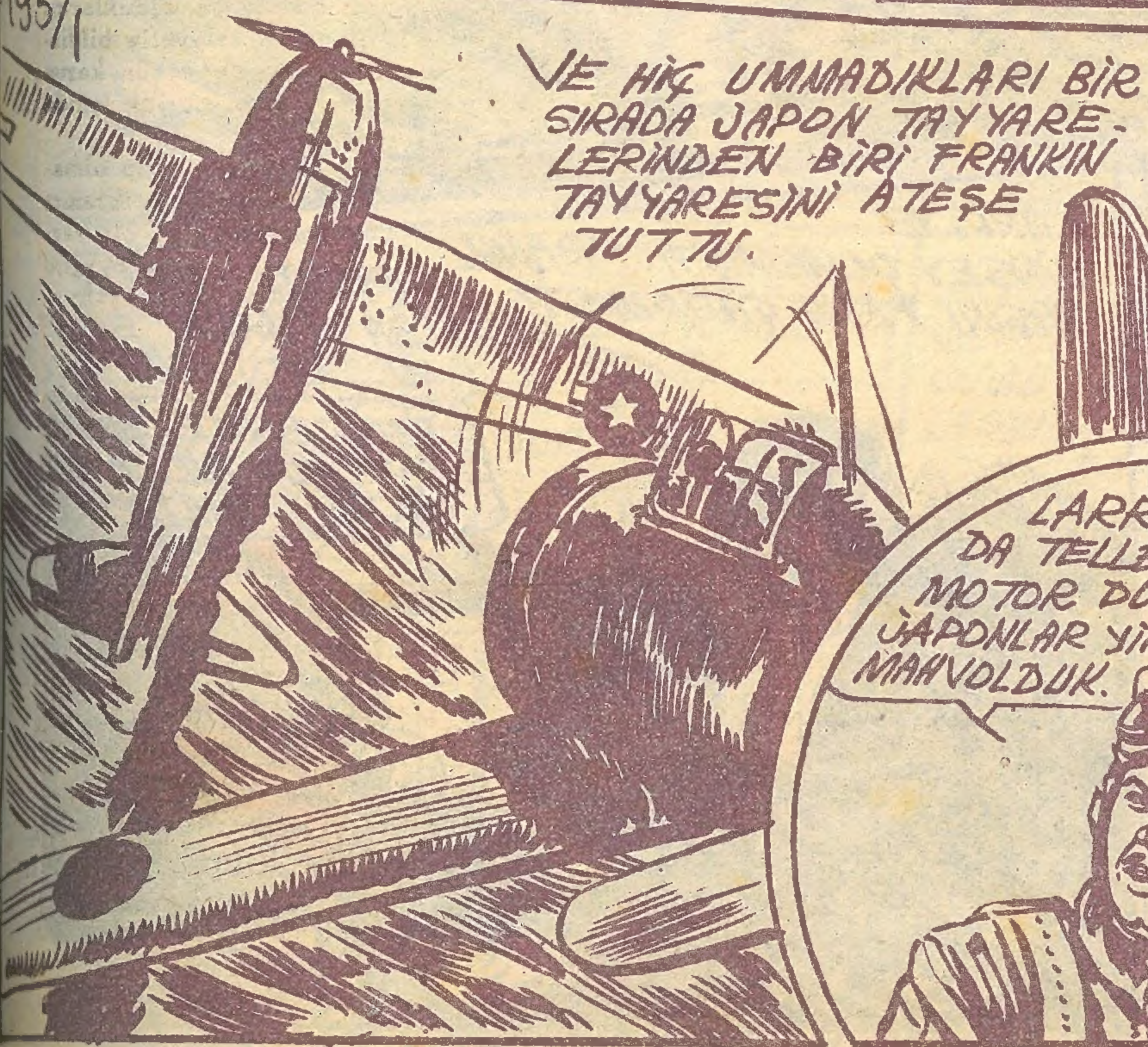
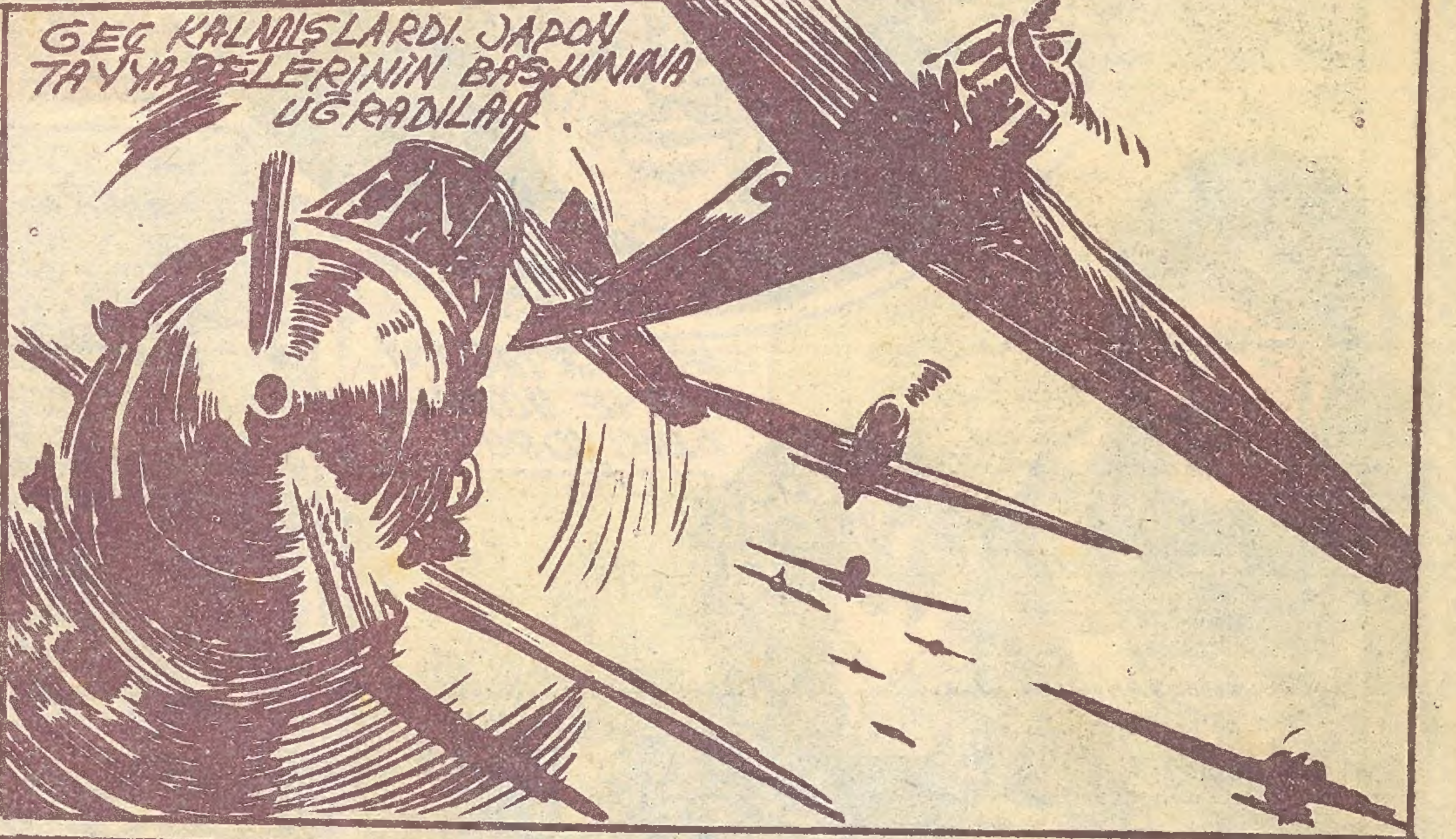
FRANK DİK-
KATLI OLALIM.
BİR TELSİZ HABERİ
ALDIM. JAPON BİRLİĞİ
BİZE DOĞRU GELİYORMUŞ.

ALLO.. BÜTÜN
TAYYARELER..
YÜKSELELİM.

ERTESİ GÜN FRANK VE
LARRİ NİN KOMUTASINDAKİ
BİR FİLD TAYYARE ANA
GEMİSİNDEN HAVALANDI.

GEC KALMIŞLARDI. JAPON
TAYYARELERİNİN BASKININA
UGRADILAR.

VE HİÇ UMMADIKLARI BİR
SIRADA JAPON TAYYARE-
LERİNDEN BİRİ FRANKIN
TAYYARESİNİ ATEŞE
TUTTU.

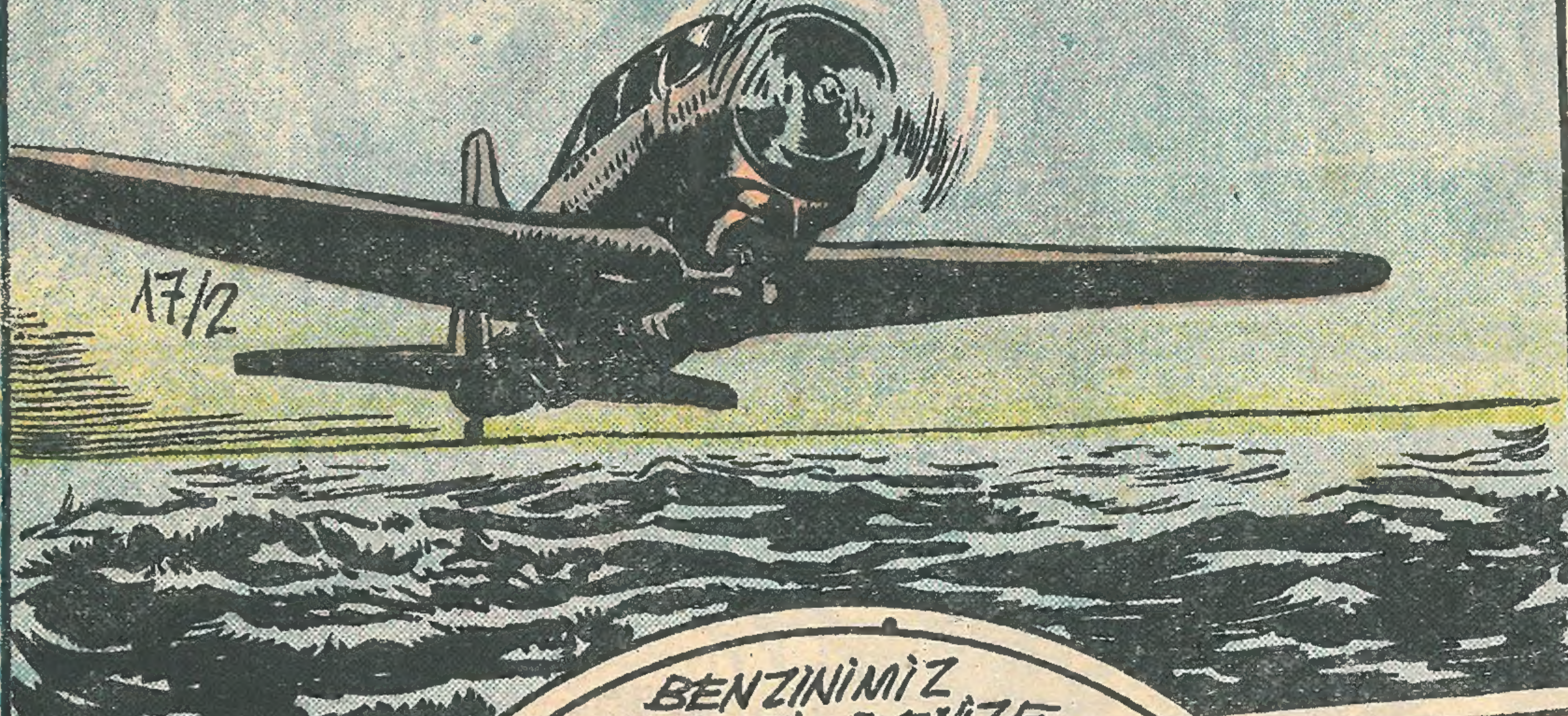
LARRİ. KUMAN-
DA TELLERİ KOPMUŞ
MOTOR DURACAK GİBİ..
JAPONLAR YİNE GELİRSE
MAAVOLDUK.

KUCA TAYYA-
RE DENİZE
DOĞRU
DİKİLDİ.
KORKUNÇ
BİR GÜRÜL-
TÜYLE DÜŞ-
MEĞE BAŞLADI.

BİNRİR ROMAN

KOCA TAYYARE CANSIZ BİR HAYVAN GİBİ SÜZÜLÜYORDU.

LARRİ ENDİŞESİNİ SAKLIYAMADI. BÜTÜN ALETLERİ MİZ KIRILMIŞ.. NE RAD. YODA NE PUSULADA İŞ VAR..

BENZİNİMİZ DE BİTTİ.. DENİZE DÜŞECEĞİZ. TAYYAREMİZ HEMEN BATMAZSA BİR İKİ DAKİ. KA DAHA YASARIZ BELKİ.

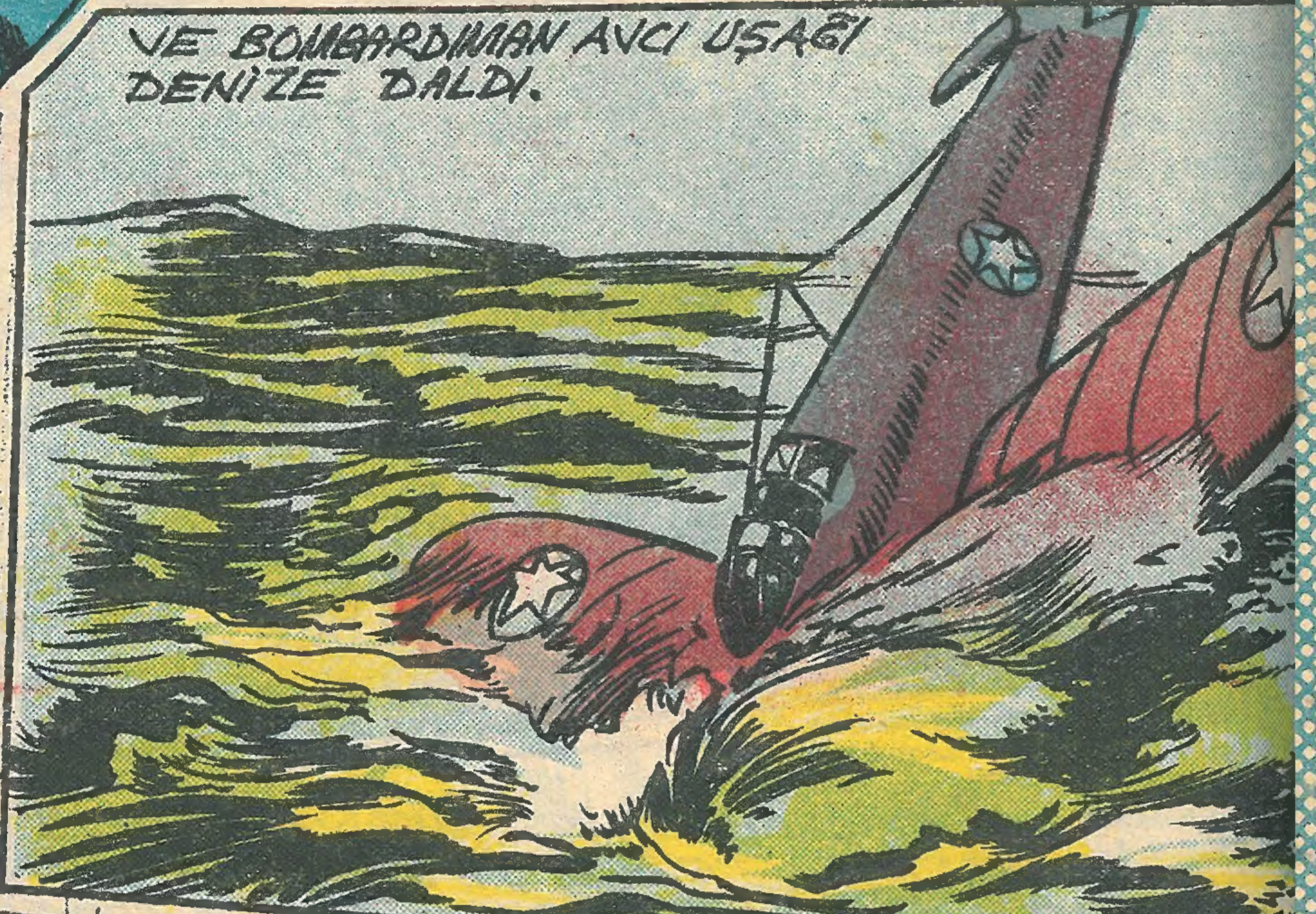

LARRİ BİRDEN BİR SEVİNÇ GİĞLİĞİ ATTİ.

KARA - BAK ŞURADA BİR ADA VAR.

VE BOMBARDİMAN AVCI UŞAĞI DENİZE DALDI.

GEÇ.. ARTIK TAYYAREYE HÜKME.. DEMİYORUZ.

TAYYARENİN DENİZE GARMASI İÇİNDEKİLERİ DEHŞETLİ SARTTI. FRANK BAŞINI GARMADI. LARRİ TAYYARENİN ARKA TARAFINA GİTTİ.

KAPAĞI AŞ LARRİ.. BOĞULUYORUZ.

LARRİYE BİRŞEY OLMAMIŞTI. FRANK BAŞINI FENA GARMAMIŞTI.

FRANK.. FRANK.. BAYILMANIN SİRASI MI.. KENDİNE GEL.

BENİ BIRAK.. SEN KAÇ KURTUL.. OYNA. YACAK, KİMİLDİ YACAK HALINI YOK.

ARKASI VAR.

